

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavla Příhody, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc., o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 20. 9. 2017, č. j. MSP-4/2017-OJD-KN/1, na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudkyně, proti kárně obviněné: **JUDr. H. K.**, zastoupená JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem Malá Skála 397, Malá Skála, a JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 15, Praha 5, při ústním jednání konaném dne 7. 3. 2018,

t a k t o :

I.

JUDr. H. K., nar. X,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1,

se podle § 19, odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,

uznává vinnou,

že při své rozhodovací činnosti v postavení samosoudkyně v řízení vedeném pod sp. zn. 3T 35/2014 z nedbalosti v rozporu se závaznými právními názory odvolacího soudu vyjádřenými v usneseních Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 61 To 403/2015, a ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7 To 411/2016, hodnotila některé důkazy, a sice výpověď svědka P. N. a obsah zaznamenané telefonní komunikace mezi J. N. (později provdanou N.) a P. N., způsobem jsoucím v extrémním rozporu s rozumným myšlením,

tedy zaviněně porušila povinnost soudkyně rozhodovat na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem (§ 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.) a dbát o to, aby její rozhodnutí bylo srozumitelné a pečlivě odůvodněno [§ 80 odst. 3 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.], a tím ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

tím spáchala

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

a za to se jí ukládá podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. kárné opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu 1 roku.

II.

JUDr. H. K., nar. X,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

zprošťuje kárného obvinění

spočívajícího v tom, že při své rozhodovací činnosti v postavení samosoudkyně nebo předsedkyně senátu v řízeních vedených pod sp. zn. 3T 35/2012, sp. zn. 3T 41/2010, sp. zn. 3T 11/2012 a sp. zn. 3T 91/2011 měla opakovaně nerespektovat závazný právní názor a pokyny nadřízeného soudu a v rozporu s povinnostmi uvedenými v § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “trestní řád”), a opakovaně vydávat rozhodnutí v rozporu s právním názorem a pokyny nadřízeného soudu, aniž by svůj postup a odchylný právní názor podepřela komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, což mělo vést s ohledem na povahu a rozsah opakovaně se vyskytujících vad ve všech shora uvedených věcech nadřízený Městský soud v Praze k rozhodnutí, aby věc byla projednána jiným samosoudcem či v jiném složení senátu (§ 149, odst. 5 a § 262 trestního řádu), a tímto jednáním v konečném důsledku měla způsobit neodůvodněné prodloužení těchto trestních řízení a ve věci sp. zn. 3T 11/2012 takto zmařit povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného, pro kterou měly být dány zákonné podmínky,

protože uvedený skutek **není** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na zahájení kárného řízení

I. 1. Obecné úvahy kárného navrhovatele, stíhatelnost jednání (lhůty)

[1] Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného dne 21. 9. 2017 bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. H. K., nar. X, soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále též „obvodní soud“), působící na trestním úseku tohoto soudu. Z návrhu, podaného ministrem spravedlnosti (dále též „kárný navrhovatel“), se předně podává, že v souvislosti s medializací případu manažerů společnosti ČEPRO (věc sp. zn. 3T 41/2010) dne 13. 6. 2017 na serveru www.ceska-justice.cz a v dalších sdělovacích prostředcích si kárný navrhovatel od předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Michala Prince vyžádal zprávu k osobě kárně obviněné a její rozhodovací činnosti. Vyjádření JUDr. Michala Prince pod sp. zn. Spr 744/2017 bylo Ministerstvu spravedlnosti doručeno dne 4. 7. 2017. K tomuto dni se tedy kárný navrhovatel seznámil i s ostatními případy, ve kterých rozhodovala kárně obviněná

pokračování

a které jí, resp. jí řízenému senátu, byly podle § 149 odst. 5 a § 262 trestního řádu nadřízeným soudem odňaty.

[2] Pokud jde o objektivní tříletou lhůtu (§ 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, dále „zákon č. 7/2002 Sb.“), kárné provinění, jehož se kárně obviněná, dle názoru kárného návrhatele, dopustila, je skutkem trvajícím. Zaviněním kárně obviněné je v každé shora označené trestní věci kryto celé časové období od oznámení v pořadí prvního zrušujícího rozhodnutí nadřízeného soudu, v němž byl obsažen závazný právní názor a pokyn, až do jeho konečného výroku, jímž nařídil, aby byla věc projednána v jiném složení senátu. Za dokonání skutku a tedy počátek běhu objektivní lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, je v těchto případech třeba považovat okamžik ukončení porušování povinnosti řídit se právním názorem nadřízeného soudu, konkrétně den rozhodnutí nadřízeného soudu o tom, že věc bude rozhodována jiným samosoudcem či v jiném složení senátu.

I. 2. Kauza N., P. a spol. (3T 34/2014)

[3] Kárný návrhvatel poté uvedl, že kárně obviněná jako samosoudkyně vydala ve věci sp. zn. 3T 35/2014 (obžalování Mgr. J. N., genpor. Ing. O. P., MBA, genmjr. Ing. M. K. a plk. Ing. J. P., MBA), dne 27. 6. 2014 trestní příkaz týkající se Mgr. J. N. Trestní stížností plk. Ing. J. P. pak usnesením ze dne 27. 6. 2014 zastavila a věc genpor. Ing. O. P. a genmjr. Ing. M. K. usnesením ze dne 27. 6. 2014 postoupila příslušnému orgánu Ministerstva obrany, neboť by jejich jednání mohlo být posouzeno jako kárné provinění. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci podalo proti trestnímu příkazu odpor (ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. 4VZV 5/2014) a proti nadepsaným usnesením stížnosti (ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. 4VZV 5/2014). Předmětná usnesení následně Městský soud v Praze dne 3. 9. 2014 zrušil, přičemž soudu I. stupně uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl (sp. zn. 61To 278/2014 a sp. zn. 61To 279/2014). Kárně obviněná poté ve věci vyhlásila dne 9. 5. 2015 zprošťující rozsudek týkající se všech obžalovaných, který byl však na základě odvolání státního zástupce Městským soudem v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 61To 403/2015 dne 30. 3. 2016 zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Kárně obviněná při hlavním líčení konaném dne 17. 6. 2016 opětovně zprostila obžalované obžaloby. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, na jehož základě byl napadený rozsudek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7To 411/2016, v celém rozsahu zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň odvolací soud za použití § 262 trestního řádu nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta jiným samosoudcem. Ve věci sp. zn. 3T 35/2014 tedy kárně obviněná vydala jako samosoudkyně nejprve trestní příkaz a následně dva zprošťující rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.

[4] V kontextu tohoto případu kárný návrhvatel doplnil, že Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7To 411/2016, kterým nařídil projednání a rozhodnutí věci jiným samosoudcem, mj. uvedl, že „[p]odle odvolacího soudu lze mít v této trestní věci pochybnosti o nepodjatosti samosoudkyně, a to na základě způsobu, jakým hodnotila důkazy. V této trestní věci nepochybně existují důkazy, které potvrzují obžalobu a na druhé straně důkazy, které potvrzují obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení. (...) Obvodní soud postupoval naprosto jednostranně, přičemž dospěl k naprosto bezprecedentnímu závěru, že všechny provedené důkazy podporují obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení. Vzhledem k tomu, že k tomuto závěru, který je v extrémním rozporu s obsahem výše uvedených důkazů, obvodní soud dospěl již po druhé za sebou, lze mít pochybnosti o tom, že by napotřetí obvodní soud byl schopen rozhodovat nestranně, tedy aniž by stranil, tak jako v obou svých rozsudcích obhajobě obžalovaných uplatněném při hlavním líčení a obsah jakéhokoliv důkazu, který svědčí ve prospěch verze obžaloby, by opětovně

nedeformoval ve smyslu judikatury Ústavního soudu a nevyvodil by z něj závěr, že rovněž podporuje obhajobu obžalovaných, uplatněnou v hlavním líčení.“

I. 3. Kauza L. (3T 35/2012)

[5] Kárně obviněná jako samosoudkyně dále vydala ve věci sp. zn. 3T 35/2012 (obžalovaný B. L.) dne 13. 8. 2012 trestní příkaz, proti kterému podal obviněný odpor. Při hlavním líčení konaném dne 19. 3. 2013 kárně obviněná rozhodla podle § 221 odst. 1 trestního řádu, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Na základě stížnosti obžalovaného Městský soud v Praze usnesením ze dne 10. 5. 2013, č. j. 7To 157/2013 - 699, rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a uložil mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Kárně obviněná jako samosoudkyně poté vynesla odsuzující rozsudek dne 28. 6. 2013. Na základě odvolání obžalovaného i státního zástupce Městský soud v Praze dne 19. 9. 2013 rozsudek zrušil usnesením sp. zn. 7To 301/2013 a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ten pak vyhlásil další rozsudek dne 13. 6. 2014, přičemž v hlavním líčení rozhodoval již v senátním obsazení. Daný rozsudek byl poté na základě odvolání obžalovaného odvolacím soudem zrušen dne 26. 8. 2014 (usnesení sp. zn. 7To 304/2014). Současně byla věc soudu I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Další rozsudek byl soudem I. stupně vyhlášen dne 24. 11. 2014. Na základě odvolání obžalovaného byl tento rozsudek Městským soudem v Praze zrušen usnesením ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 7To 65/2015, a věc byla opětovně vrácena soudu I. stupně. Poslední rozsudek vynesl senát, kterému předsedala kárně obviněná dne 15. 5. 2015. I ten však byl v celém rozsahu zrušen Městským soudem v Praze, a to usnesením ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7To 356/2015. Odvolací soud věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, když současně podle § 262 trestního řádu nařídil, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Ve věci sp. zn. 3T 35/2012 tak byl kárně obviněnou a následně senátem, kterému předsedala, vydán trestní příkaz a čtyři rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.

[6] V odůvodnění usnesení ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7To 356/2015, jímž odvolací soud rozhodl, že věc bude projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, mj. konstatoval, že „[s]oud I. stupně nepostupoval v souladu s pokyny odvolacího soudu vysloveného v předchozích rozhodnutích a prozatím setrval na svém způsobu hodnocení provedených důkazů, a to v tom smyslu, že v potaz bral převážně důkazy svědků v neprospěch obžalovaného, přičemž buď nepřiblížil anebo nepřiblídl dostatečně i k těm důkazům, které obžalovaný uvádí na svoji obhajobu.“

I. 4. Kauza K a H. (3T 41/2010)

[7] Senát, kterému předsedala kárně obviněná, vynesl ve věci sp. zn. 3T 41/2010 (obžalování Ing. T. K. a Ing. A. H.) dne 18. 11. 2013 zprošťující rozsudek, přičemž ve čtyřech bodech obžaloby trestní stíhání usnesením téhož dne zastavil. Městský soud v Praze dne 12. 3. 2014 a dne 20. 3. 2014 odvolání, resp. stížnost, státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze zamítl (usneseními sp. zn. 67To 56/2014 a sp. zn. 67To 57/2014). Na základě dovolání podaných nejvyšším státním zástupcem Nejvyšší soud všechna citovaná rozhodnutí soudů obou stupňů dne 15. 7. 2015 zrušil a soudu I. stupně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (usnesení č. j. 5Tdo 1449/2014 - 65). Obvodní soud pro Prahu 1 dne 18. 12. 2015 obžalované zprostil obžaloby v bodech I. a IV. a v bodech II., III. a V. trestní stíhání usnesením zastavil. Na základě odvolání a stížnosti státního zástupce Městský soud v Praze dne 31. 5. 2016 rozsudek zrušil (usnesení sp. zn. 67To 111/2016), stejně tak zrušil i usnesení o zastavení trestního stíhání (usnesení sp. zn. 67To 112/2016). Po vrácení věci k novému projednání Obvodní soud pro Prahu 1 dne 23. 9. 2016 opětovně zprostil obžalované v bodech I. a IV. obžaloby a v bodech II., III. a V. trestní stíhání zastavil. Na základě

pokračování

odvolání státního zástupce Městský soud v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 67To 28/2017 napadený rozsudek dne 4. 4. 2017, v celém rozsahu, zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Zároveň podle § 262 trestního řádu nařídil, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 29/2017, bylo z podnětu stížnosti státního zástupce zrušeno též usnesení o zastavení trestního stíhání ze dne 23. 9. 2016. Ve věci sp. zn. 3T 41/2010 tak senát, kterému předsedala kárně obviněná, vynesl po zásahu ze strany Nejvyššího soudu dva rozsudky a dvě usnesení o zastavení trestního stíhání, které byly odvolacím soudem zrušeny.

[8] K tomu kárný navrhovatel citoval část odůvodnění usnesení ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 28/2017, ve kterém Městský soud v Praze mj. vyslovil, že „[z]a situace, kdy nalézací soud v současném složení senátu, tedy především pod vedením jeho předsedkyně, opakovaně nerespektuje rozhodnutí nadřízených soudů, ale současně porušuje ustanovení trestního řádu a svým přístupem vyjadřuje neochotu se projednávanou věcí patřičně zabývat, odvolací soud již neshledává jinou možnost, než věc přikázat k projednání jinému senátu stejného soudu,...“. Obdobně v závěru odůvodnění usnesení ze dne 4. 4. 2017, sp. zn. 67To 29/2017, Městský soud v Praze uvedl, že napadené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 „[n]emůže v přezkumném řízení obstát. (...) Nelze, než znovu opakovat, že obvodní soud zcela nerespektoval ani rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 5Tdo 1449/2014, byť mu to ukládá přímo zákon.“

I. 5. Kauza K (3T 11/2012)

[9] Senát, jemuž předsedala kárně obviněná, také vydal dne 15. 12. 2012 (zprošťující) rozsudek ve věci sp. zn. 3T 11/2012 (obžalovaný Ing. K.). Ten byl na základě odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 6To 14/2013 - 3750, a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 vynesl dne 18. 6. 2013 opět zprošťující rozsudek, který byl napaden odvoláním státního zástupce a na jeho podkladě Městským soudem v Praze zrušen dne 24. 9. 2013 (usnesení sp. zn. 6To 303/2013). Po vrácení věci k novému projednání vyhlásil Obvodní soud pro Prahu 1 dne 19. 11. 2013 odsuzující rozsudek. Ten byl na základě odvolání obžalovaného a státního zástupce dne 11. 3. 2014 Městským soudem v Praze v řízení pod sp. zn. 6To 49/2014 zrušen. Odvolací soud po zrušení rozsudku sám obžalovaného zprostil obžaloby. Návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení Obvodní soud pro Prahu 1 dne 25. 11. 2015 zamítl. Dne 24. 2. 2016 Městský soud v Praze toto usnesení na základě stížnosti státního zástupce zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání. Obvodní soud pro Prahu 1 dne 5. 5. 2016 opět návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení zamítl. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce stížnost a stížnostní soud usnesení soudu I. stupně v řízení sp. zn. 6To 255/2016 dne 23. 6. 2016 zrušil. Po vrácení věci Obvodní soud pro Prahu 1 znovu návrh státního zastupitelství na povolení obnovy řízení dne 27. 9. 2016 zamítl. Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 6To 500/2016 dne 30. 11. 2016 usnesení soudu I. stupně zrušil a uložil mu, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Podle § 149 odst. 5 trestního řádu stížnostní soud rozhodl, že věc bude projednávat senát v jiném složení. Ve věc sp. zn. 3T 11/2012 tudíž senát, kterému předsedala kárně obviněná, třikrát zamítl návrh státního zástupce na povolení obnovy řízení a pokaždé bylo takové rozhodnutí zrušeno.

[10] Městský soud v Praze přitom v odůvodnění usnesení ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 6To 500/2016, mj. uvedl, že „[s]tížnostní soud se touto záležitostí je nucen zabývat již po třetí, ..., přičemž opakovaně uložil soudu I. stupně, kterými otázkami se má zabývat, přičemž odkázal i na své předchozí meritorní rozhodnutí v této trestní věci, konkrétně rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 6To 49/2014 ze dne 11. 3. 2014, kde se velmi podrobně zabýval právní úpravou, která dopadala na činnost ředitele SŽDC. Stížnostní soud je bobužel nucen konstatovat, že i když se soud I. stupně zabývá návrhem vrchního státního

zástupce na povolení obnovy řízení již po třetí, opětovně nerespektoval předchozí pokyny stížnostního soudu obsažené v usneseních Městského soudu v Praze sp. zn. 6To 67/2016 ze dne 24. 2. 2016 a usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 6To 255/2016 ze dne 5. 5. 2016 a navíc nyní v opakovaném veřejném zasedání se dopustil dalšího významného procesního porušení, kdy neprovedl v rámci veřejného zasedání konaného dne 27. 9. 2016 žádný důkaz, byť v rámci odůvodnění usnesení se zmiňuje o dopisu Ministerstva dopravy ČR ze dne 9. 8. 2016, byť z tohoto dopisu žádné relevantní skutečnosti nevyplývají. Vzhledem k dosavadnímu přístupu k plnění svých povinností ze strany soudu I. stupně, vzhledem k opakovanému ignorování pokynů a vysloveného právního názoru Městského soudu v Praze jako soudu stížnostního, kdy napadené usnesení opětovně nemohlo obstát, ..., pak stížnostní soud zároveň rozhodl, že podle § 149 odst. 5 tr. řádu soud I. stupně znovu tuto věc projedná a rozhodne v jiném složení senátu, neboť předchozí senát zjevně není schopen o návrhu vrchního státního zástupce na povolení obnovy řízení rozhodnout v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a své rozhodnutí řádně odůvodnit.“

[11] Pro posouzení závažnosti následku jednání kárně obviněné kárný návrhovačel poukázal i na další průběh řízení ve věci sp. zn. 3T 11/2012. Věc byla opatřením místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 12. 2016 přidělena k vyřízení předsedkyni senátu 8T JUDr. O. K. Senát, jemuž předsedala, vydal dne 4. 5. 2017 usnesení, kterým obnovu řízení povolil a zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3T 11/2012 ze dne 19. 11. 2013. Na základě stížnosti obviněného však Městský soud v Praze usnesení soudu I. stupně dne 12. 6. 2017 zrušil a sám rozhodl tak, že se návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze na povolení obnovy řízení zamítá, neboť obnova je již vyloučena (usnesení sp. zn. 6To 265/2017). V odůvodnění usnesení ze dne 12. 6. 2017, sp. zn. 6To 265/2017, soud II. stupně uzavřel, že „*vzhledem k obsahu svých předchozích zrušujících usnesení shora uvedených nepochybuje o tom, že vyšla najevo nová skutečnost, která by odůvodňovala jiné rozhodnutí o věci, a to konkrétně je touto novou skutečností existence rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. 2Cm 81/2010, avšak v dané době za dané situace je však obnova řízení již vyloučena, a to z následujících důvodů. (...) Opakované nerespektování právního názoru Městského soudu v Praze vyjádřeného v jeho rozhodnutích ze dne 24. 2. 2016 a 23. 6. 2016 ze strany soudu I. stupně pak znemožnilo povolení obnovy řízení, pro které zde byly splněny podmínky.*“ Návrhy státního zástupce na povolení obnovy řízení tak nebyly senátem, kterému kárně obviněná předsedala, v časovém úseku od 24. 2. 2016 do 11. 9. 2016, projednávány zákonem presumovaným způsobem, tj. se zohledněním závazného právního názoru stížnostního soudu podle § 149 odst. 6 trestního řádu, což vyústilo v promlčení lhůty pro povolení obnovy řízení.

I. 6. Kauza S. a spol. (3T 91/2011)

[12] Senát, kterému předsedala kárně obviněná, dále vyhlásil ve věci sp. zn. 3T 91/2011 (obžalovaný S. a spol.) dne 13. 11. 2013 zprošťující rozsudek. Rozsudek byl na základě odvolání státního zástupce dne 19. 6. 2014 zrušen Městským soudem v Praze a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 dne 23. 10. 2014 znovu obžalované zprostil obžaloby. Na základě odvolání státního zástupce byl tento rozsudek v celém rozsahu Městským soudem v Praze dne 15. 4. 2015 zrušen a věc byla opětovně vrácena nalézacímu soudu k novému projednání. Potřetí zprostil Obvodní soud pro Prahu 1 obžalované obžaloby rozsudkem ze dne 26. 8. 2015. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, přičemž Městský soud v Praze v řízení sp. zn. 9To 456/2015 dne 7. 1. 2016 i tento rozsudek v celém rozsahu zrušil, věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí a současně podle § 262 trestního řádu nařídil, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. V dané věci tak senát s předsedkyní JUDr. H. K., vyhlásil celkem tři rozsudky, které byly odvolacím soudem zrušeny.

pokračování

[13] Odvolací soud přitom v odůvodnění usnesení ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9To 456/2015, jímž rozhodl, že věc bude projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu, uvedl, že „[j]edná se samozřejmě o výjimečný postup, který nelze použít pouze proto, aby bylo dosaženo za každou cenu jiného rozhodnutí soudu I. stupně shodného s míněním odvolacího soudu, ale z tobo důvodu, že nalézací soud nyní opakovaně nebyl schopen objektivně, v souladu se zákonem, posoudit celou záležitost, kdy absentoval hodnocení důkazů tak, jak mu to ukládá trestní řád, absentovaly jednotlivé důkazy v tom smyslu, že je hodnotil toliko ojedinele, pomýjel jejich návaznost a význam. Navíc ani v jednom případě své rozhodnutí nedovedl řádně odůvodnit z hlediska náležitosti § 125 tr. ř. Nalézací soud se v tomto případě není vůbec schopen se složitostí trestní věci vypořádat.“

I. 7. Shrnující úvahy navrhovatele

[14] Sekundárním důsledkem neochoty či neschopnosti kárně obviněné respektovat závazný právní názor nadřízeného soudu a splnit jeho pokyny je pak podle kárného navrhovatele velmi citelné prodloužení všech uvedených trestních řízení. Kárně obviněná jako samosoudkyně nebo předsedkyně senátu svým zcela svévolným přístupem fakticky prodloužila délku řízení a podstatně oddálila konečné meritorní rozhodnutí o podané obžalobě, neboť řízení vedla takovým způsobem, že nadřízený soud nakonec neměl jinou možnost, jak procesně přiléhavě situaci vyřešit, než výjimečně nařídit, aby věc byla projednána v jiném složení senátu (resp. jiným samosoudcem). V důsledku svévolného postupu kárně obviněné tudíž došlo k prolongování výše uvedených řízení v řádech roků. Konkrétně se jedná o následující období a) ve věci sp. zn. 3T 35/2014 od nápadu obžaloby dne 6. 6. 2014 do 23. 12. 2016, b) ve věci sp. zn. 3T 35/2012 od nápadu obžaloby dne 28. 6. 2012 do 17. 9. 2015, c) ve věci sp. zn. 3T 41/2010 od 2. 11. 2015, kdy byla podle výpisu pohybu spisu věc předložena kárně obviněné po zrušení předchozích meritorních rozhodnutí Nejvyšším soudem, do 4. 4. 2017, d) ve věci sp. zn. 3T 11/2012 od 26. 10. 2015, kdy byl podán návrh na povolení obnovy řízení, do 30. 11. 2016, e) ve věci sp. zn. 3T 91/2011 od nápadu obžaloby dne 21. 12. 2011 do 7. 1. 2016.

[15] Kárně obviněná tedy jako samosoudkyně ve věci sp. zn. 3T 35/2014 nerespektovala autoritu nadřízeného soudu, neboť odmítala respektovat jeho právní názor, aniž by svůj odchylný názor podepřela komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, nebo rovnou na řádné odůvodnění rozhodnutí rezignovala. Takto jednala při vyřizování kauzy, která byla masivně medializována a širokou veřejností bedlivě sledována. Ve věcech sp. zn. 3T 35/2012, sp. zn. 3T 41/2010, sp. zn. 3T 11/2012 a sp. zn. 3T 91/2011, kárně obviněná předsedala senátu, který rovněž opakovaně odmítal respektovat právní názor nadřízeného soudu a tímto, až tvrdošíjným, nerespektováním jeho autority, narušila důstojnost soudcovské funkce a ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Ostatně i u těchto kauz kárný navrhovatel zmínil eminentní zájem veřejnosti na jejich řádném projednání.

[16] Kárně obviněná je přitom velmi zkušená soudkyně s praxí přesahující 40 let. Musela si tak být dobře vědoma svých povinností samosoudkyně a předsedkyně senátu, přesto nedokázala své právní názory, protirečící jasně formulovaným závěrům nadřízených soudů (včetně Nejvyššího soudu), obhájit a podepřít relevantní právní argumentací. Vzhledem k faktu, že kárně obviněná nerespektovala právní názor odvolacího soudu opakovaně, nese její jednání dle kárného navrhovatele zcela jednoznačně rysy svévole.

[17] Kárný navrhovatel poté odkázal na dotčená ustanovení zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), přičemž poukázal na skutečnost, že Nejvyšší správní soud jako soud kárný ve svých rozhodnutích dovodil, že v určitých případech

může soudce konstituovat skutkovou podstatu kárného provinění samotnou rozhodovací činností (např. sp. zn. 13 Kss 11/2010, sp. zn. 16 Kss 6/2012). Jedním z těchto případů je nerespektování závazného právního názoru vysloveného odvolacím soudem ve zrušujícím rozhodnutí, neboť takovéto jednání je schopno narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Zároveň kárný návrhovač upozornil na to, že podstatou kárného návrhu není zpochybňování právního názoru kárně obviněné při vyřizování jí přidělených trestních věcí, k čemuž poukázal na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2011, I. ÚS 2420/11, řešící ústavní stížnost soudce proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13 Kss 11/2010 - 51, jímž byl tento uznán vinným, že jako soudce v rozporu s § 149 odst. 6 trestního řádu nerespektoval závazný právní názor odvolacího soudu.

[18] Kárný návrhovač též uvedl, že se Ústavní soud již opakovaně vyjádřil k principu vázanosti soudce soudu nižší instance právním názorem soudu vyšší instance, konkrétně k ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu. V plenárním náleží ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 15/14, Ústavní soud návrh na zrušení § 264 odst. 1 trestního řádu zamítl. I kdyby tedy příčinou nezodpovědného jednání kárně obviněné byla výhrada, že má sama nebo v senátě rozhodnout podle právního názoru, se kterým nesouhlasí nebo který již zasahuje do jejího výlučného práva na hodnocení důkazů, řešením rozhodně nemůže být tvrdošíjné odmítání závazný právní názor nadřízeného soudu přijmout a důsledně se řídit jeho pokyny, neboť takový přístup ve svém důsledku znamená odepření spravedlnosti, resp. odepření veřejného subjektivního práva na spravedlivý proces. Koncepce trestního soudnictví v České republice vychází z principu dvoustupňového soudního řízení, jehož konkrétním, logickým a nevyhnutelným projevem je oprávnění odvolacího (stížnostního) soudu vyslovit vůči soudu I. stupně závazný právní názor a dále oprávnění tomuto soudu nařídít provedení úkonů a doplnění, které je soud prvního stupně bez dalšího povinen provést (srov. § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 trestního řádu a obdobně § 265s odst. 1 trestního řádu). Z tohoto pohledu pokud v téže věci v průběhu trestního řízení nedojde k podstatným změnám v relevantních skutkových či právních okolnostech, není soud prvního stupně oprávněn bez dalšího a libovolně nerespektovat závazné právní názory a pokyny k provedení nařízených úkonů a doplnění, které jsou navíc formulovány jednoznačně a srozumitelně. V každé z předmětných trestních věcí nebylo dle kárného návrhovače pochyb o tom, k čemu byla kárně obviněná jako samosoudkyně či jako předsedkyně senátu zavázána.

[19] Jak plyne z výše popsaných případů, kárně obviněná při své rozhodovací činnosti opakovaně nerespektovala závazný právní názor a pokyny nadřízeného soudu a rozhodovala svévolně. Tímto svým nikoliv ojedinělým postupem zpochybnila důvěru veřejnosti v nezávislé, spravedlivé a zejména předvídatelné a objektivní rozhodování soudů. Porušila tak nejen své povinnosti, uvedené v ustanoveních § 79 odst. 1, odst. 2 a § 80 odst. 1, odst. 2 zákona o soudech a soudcích, ale taktéž se zpronevěřila i slibu soudce ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, jakož i ustanovením uvozujícím některé základní zásady trestního řízení. Pro posouzení kárné odpovědnosti JUDr. H. K. přitom není podstatné, že soud ve čtyřech shora uvedených věcech zasedal v senátním obsazení. Všechna rozhodnutí protivičí se závaznému právnímu názoru soudu vyššího stupně písemně vyhotovila a podepsala kárně obviněná jako předsedkyně senátu a kárný návrhovač nepochybuje, že pro takto učiněná rozhodnutí také hlasovala. Rozhodující je, že vázanost soudu zákonem a tedy i pokyny nadřízeného soudu ve smyslu § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu se vztahuje na všechny členy senátu, tj. na předsedu senátu a oba přísedící (srov. § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích). Právě předseda senátu jako jediný profesionální člen senátu je povinen organizovat činnost a procesní postup senátu tak, aby byly respektovány právní názory a pokyny nadřízeného soudu tam, kde to zákon ukládá, a v tomto smyslu poučit i laické členy senátu (přísedící).

pokračování

[20] Kárný navrhovatel rovněž odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 1076/07, č. 14/2008 Sb. ÚS, k čemuž doplnil, že kárně obviněná svým přístupem ukázala, že nechápe ústavní meze (kautely) soudcovské nezávislosti, která není bezbřehá, a nemá zvnitřněné ty nezákladnější normy a povinnosti soudce ani při vyřizování nejzávažnějších a nejcitlivějších trestních kauz. Ignorování řádné instancní (procesní) kontroly vlastního rozhodování a despekt k rozhodnutím nadřízeného soudu pak již bezprostředně ohrožuje fungování soudnictví jako celku.

[21] Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má kárný navrhovatel za to, že jednání kárně obviněné je kárným proviněním dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Toto kárné provinění je přitom mimořádně závažné, neboť zásadním způsobem narušuje integritu soudce a důvěru veřejnosti v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů a představuje též porušení dalších předpisů upravujících postavení a jednání soudce. Za těchto okolností tedy kárný navrhovatel navrhl, aby kárně obviněná JUDr. H. K., soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 1, byla uznána vinnou ze spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích a bylo jí jako kárné opatření uloženo podle § 88 odst. 1 písm. d) citovaného zákona odvolání z funkce soudkyně.

II. Vyjádření kárně obviněné

[22] Kárně obviněná ve vyjádření ze dne 27. 10. 2017 předně zrekapitulovala svůj dosavadní výkon funkce soudkyně. Poté přistoupila k analýze jednotlivých případů, které byly předmětem kárného návrhu, kdy u každé z uvedených věcí obsáhle vylíčila průběh soudního řízení a poskytla své stanovisko právě v kontextu kárného návrhu.

II. 1. *Kauza L. (3T 35/2012)*

[23] Co se týče věci sp. zn. 3 T 35/2012 (obžalovaný B. L.), tato byla Městským soudem v Praze vrácena tak, že kárně obviněná vždy v dalším průběhu řízení respektovala pokyny Městského soudu v Praze k dalšímu vedení řízení, neudělala tedy v řízení žádnou procesní chybu, doplňovala dokazování a pečlivě vyhodnocovala provedené důkazy směrem ke zjištění rozhodného skutkového stavu, který spolu a ve shodě se senátem právně posoudila na základě vlastního právního názoru tak, že obžalovaného shledala vinným. „Chybou“ kárně obviněné pohledem usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 7 To 356/2015, bylo jen nesprávné vyhodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a odůvodnění rozhodnutí, které shledal odvolací soud jako nevyhovující požadavkům § 125 trestního řádu. Kárně obviněná byla vnitřně přesvědčena o vině obžalovaného, přičemž stav dokazování jí umožňoval mít toto přesvědčení. Jisté zadostiučinění pro osobu kárně obviněné pak představuje právní názor Nejvyššího soudu v související věci sp. zn. 8 Tdo 896/2015, kde Nejvyšší soud naznačil možnou trestněprávní odpovědnost obviněného B. L. Tato souvislost by podle názoru kárně obviněné měla být součástí vyhodnocení daného dílčího skutku kárným senátem Nejvyššího správního soudu v její prospěch.

II. 2. *Kauza S. a spol. (3T 91/2011)*

[24] Ke kauze sp. zn. 3T 91/2011 (obžalovaný S. a spol.) kárně obviněná uvedla, že za stěžejní pro její posouzení považovala závěrečný návrh zmocněnce poškozeného z hlavního líčení ze dne 13. 11. 2013, který koresponduje s výsledkem zmocněnce jako svědka

(tj. Ing. V. V. a Mgr. K. H. - předchozího zmocněnce poškozeného), kdy oba svědci vykonávali i funkci ředitelů Generální inspekce a interního auditu Ministerstva zahraničí, přičemž oba shodně uvedli, že po konzultaci s ministrem odstoupili jako poškození, neboť ministerstvu žádná škoda nevznikla a veškeré akce proběhly. Mohlo se jednat pouze o administrativní pochybení a v době připojení se k trestnímu řízení si nebylo ministerstvo vědomo žádné škody, škoda mohla být pouze hypotetická. Tyto důkazní prostředky kárně obviněná vyhodnotila jako věrohodné ve dvojím směru, že k porušení nějakých právních povinností osob obviněných nedošlo a že poškozenému žádná škoda nevznikla. Žádný účelový přístup relevantních vysoce funkčně postavených osob ve struktuře zaměstnanců Ministerstva zahraničí se záměrem někoho krýt kárně obviněná v jejich výpovědích nespatořovala, a proto byl její rozsudek ze dne 26. 8. 2015 zprošťující. Oba svědci, jako zástupci poškozeného uvedli shodně, že vše proběhlo řádným způsobem a poškozenému nevznikla žádná škoda, což i dle soudu řádně objasnili, čemuž odvolací soud nepřikládal žádnou důležitost při hodnocení všech provedených důkazů. Městským soudem v Praze bylo kárně obviněné v usnesení ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 To 456/2015, vytykáno „jen“ nesprávné vyhodnocení důkazů a nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 125 trestního řádu. Kárně obviněná však byla vnitřně přesvědčena o nevině obžalovaných, přičemž stav dokazování jí umožňoval mít toto přesvědčení. Není si tedy vědoma ničeho dalšího, kromě zmíněné „obecné výtky“, čím by neuposlechla pokyny odvolacího soudu k vedení řízení či provádění dokazování. Není si též vědoma ani nerespektování nějakého jasně sděleného právního názoru odvolacího soudu k hmotněprávní stránce případu. Vyhodnocení provedených důkazů kárně obviněnou nelze považovat za svévolné a zjevně chybné, bylo výsledkem jejího právního názoru. Spíše mohlo jít o to, že ji odvolací soud skrytě vedl k jinému vyhodnocení provedených důkazů, které on sám neprovedl, s vyústěním do závěru o vině obviněných. Navíc je nutné připomenout, že soudkyně, které byla tato trestní věc nově přidělena, již dvakrát rozhodla stejným způsobem, a to opět zprošťujícími rozsudky.

II. 3. Kauza K (3T 11/2012)

[25] Pokud jde o věc sp. zn. 3T 11/2012 (obžalovaný Ing. K.), podle kárně obviněné je zde kárné provinění spatřováno jednak v tom, že muselo být rozhodnuto postupem podle § 149 odst. 6 trestního řádu o odnětí věci kárně obviněné, a jednak v tom, že kárně obviněná svým rozhodováním zmařila možnost obnovy řízení v neprospěch obviněného, ačkoliv byl tento návrh podán včas a důvodně. K prvnímu shora zmíněnému důvodu kárně obviněná uvedla, že již ve svém druhém rozhodnutí ve věci respektovala právní názor stížnostního soudu, že v rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2Cm 81/2010 lze obecně spatřovat dříve neznámou „novou skutečnost“ (resp. důkaz). Podle jejího názoru však nikoliv konkrétně takovou, která by odůvodňovala povolení obnovy řízení (tj. právní názor soudce). Takto tedy kárně obviněná vyhodnotila zmíněný civilní rozsudek Vrchního soudu v Praze. Za právní názor soudce, který není zjevně a extrémně nesprávný a na jehož nesprávnost nebyl soudce instančně upozorněn rozhodnutím odvolacího soudu, nelze soudce kárně trestat. Navíc právní názor kárně obviněné na rozsudek Vrchního soudu v Praze, jako na dříve neznámý důkaz, bylo možné korigovat rozhodnutím stížnostního soudu, který ve věcech obnovy řízení může sám rozhodnout *in merito* (§ 150 trestního řádu). Městský soud v Praze tak mohl sám obnovu řízení povolit, a to ještě v době, kdy neuplynula lhůta pro povolení obnovy řízení. Kárně obviněná si ovšem klade zásadní právní otázku, zda onen civilní rozsudek Vrchního soudu v Praze byl vskutku novou skutečností nebo důkazem, která odůvodňovala povolení obnovy řízení. Pokud se jedná o počítání lhůty k povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného, pak v tomto aspektu kárně obviněná uznává své profesní pochybení, že k datu jejího rozhodnutí 25. 11. 2015 tato lhůta ještě neuplynula. Na svou obhajobu však uvedla, že tohoto jejího nesprávného právního názoru si třikrát nepovšiml při svém rozhodování ani Městský soud v Praze, a to v době, kdy ještě neuplynula

pokračování

lhůta podle § 279 písm. b) trestního řádu. Poprvé si toho všiml teprve v usnesení ze dne 12. 6. 2017, kdy už bylo pozdě. Kárně obviněná proto odmítá názor kárného návrhatele, že její pochybení při rozhodování o povolení obnovy řízení, spočívající ve špatném výpočtu lhůty pro povolení obnovy řízení, bylo jedinou a výlučnou příčinou, proč nemohlo dojít k povolení obnovy v neprospěch obviněného.

II. 4. Kauza N., P. a spol. (3T 34/2014)

[26] K věci sp. zn. 3T 35/2014 (obžalovaní Mgr. J. N., genpor. Ing. O. P., MBA, genmjr. Ing. M. K. a plk. Ing. J. P., MBA) kárně obviněná konstatovala, že kárný návrhatel dovozuje její kárnou odpovědnost za to, že při svém rozhodování opakovaně nerespektovala závazný právní názor a pokyny nadřízeného soudu a opakovaně vydávala rozhodnutí v rozporu s právním názorem a pokyny nadřízeného soudu, aniž by svůj postup a odchýlný právní názor podepřela komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací, což vedlo k odnětí věci její osobě s důsledkem neodůvodněného prodloužení tohoto trestního řízení. Ve skutečnosti však kárně obviněná „jen“ hodnotila důkazy ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i v jejich souhrnu podle svého vnitřního přesvědčení. Není si přitom vědoma toho, že by opomenula nějaký důkaz vyhodnotit, popřípadě, že by se dopustila tzv. deformace důkazů v tom smyslu, že z jednotlivých důkazů jednotlivě a v jejich souhrnu vyvodila skutkové zjištění, které z nich v žádné možné výkladové variantě nevyplývá a na takto vybudovaném skutkovém základu postavila právní názor, který vedl ke zproštění obžaloby. Za to by tedy neměla být ve smyslu ustálené kárné judikatury kárně potrestána. V usneseních Městského soudu v Praze podle jejího názoru není závazný právní názor vysloven. Sám odvolací soud nenavrhl opakování žádného důkazu, ani provedení důkazu nového. V této trestní věci byl již vydán také nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 564/17, který se zabýval otázkou ustanovení § 262 trestního řádu. Ústavní soud nicméně nerozhodoval o tom, zda zjištění odvolacího soudu jsou správná a jak sám uvedl na str. 18 a 19 ani nemohl. Tato trestní věc není dosud skončena.

II. 5. Kauza K. a H. (3T 41/2010)

[27] Ohledně věci sp. zn. 3T 41/2010 (obžalovaní Ing. T. K. a Ing. A. H.), kárně obviněná zopakovala průběh soudního řízení, přičemž doplnila, že tento případ dosud nebyl skončen.

[28] Závěrem vyjádření kárně obviněná uvedla, že jí bylo kárným návrhatelem vytknuto porušení zásady volného hodnocení důkazů ve výše specifikovaných trestních věcech. S tímto závěrem však zásadně nesouhlasí, neboť má za to, že kdyby tomu tak bylo, muselo by se jednat o závažné vybočení z logiky projednávané věci, a to se v daných případech nestalo. Ve věcech sp. zn. 3T 35/2012 a sp. zn. 3T 91/2011 je tato skutečnost podle kárně obviněné zřejmá z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8Tdo 896/2015 (k věci sp. zn. 3T 35/2012) a ze dvou rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 po přidělení věci jiné soudkyni (k věci sp. zn. 3T 91/2011). Pokud se dále jedná o trestní věci sp. zn. 3T 35/2014 a sp. zn. 3T 41/2010, tyto dosud nebyly skončeny a nelze, tudíž předjímat jaké konečné rozhodnutí v nich bude učiněno. Ohledně věci sp. zn. 3T 11/2012 kárně obviněná konstatovala, že pokud odvolací soud nemohl akceptovat závěry soudu I. stupně uvedené v usneseních o zamítnutí povolení obnovy řízení, nic mu nebránilo v tom, aby rozhodl ve věci sám a obnovu řízení povolil, což se však nestalo. Jestliže bylo kárně obviněné vytýkáno také to, že svým jednáním narušila důstojnost soudcovské funkce a ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, pak s tímto závěrem rovněž nesouhlasí. Skutečnost, že soudce rozhoduje bez ohledu na to, že je trestní věc velmi mediálně sledovaná a obvinění jsou lidé zastávající vysoké funkce ve společnostech či státních úřadech, naopak vede k upevnění důvěry společnosti v nezávislou a nestrannou justici.

[29] Kárně obviněná předmětná řízení vedla v souladu se svým vědomím a svědomím, přičemž podle toho také ve věcech rozhodovala. Není si přitom vědoma toho, že by neuposlechla nějaký výslovný jasně a určitě sdělený hmotněprávní názor odvolacího soudu nebo jeho pokyn k doplnění dokazování. Nyní projednávaná kárná věc je pak dle tvrzení kárně obviněné nesrovnatelná s věcí sp. zn. 13 Kss 11/2010 a spíše se blíží věci sp. zn. 11 Kss 1/2015. Kárně obviněná nepovažuje sama sebe za „neposlušnou soudkyni“, nicméně se zřejmě v řadě jí řešených věcí „nesešla“ s názory odvolacího soudu na uplatnění trestní odpovědnosti určitých osob v exponovaných kauzách. Kárně obviněná tedy odmítla, že by zneužila svoji nezávislost, když se cítí být nestranná vůči orgánům státního zastupitelství i vůči obžalovaným.

[30] Kárně obviněná poté dne 28. 10. 2017 doplnila své vyjádření, ve kterém uvedla, že popis jednotlivých skutků ani odůvodnění kárného návrhu neobsahuje explicitní vyjádření formy zavinění. Kárný návrh nerozlišuje, zda se obviněná úmyslně nepodřídila názoru odvolacího soudu proto, že byla vnitřně přesvědčena o své pravdě, nebo proto, že ačkoliv si byla zjevně vědoma nesprávnosti svého posouzení, ze vzdoru nechtěla ustoupit vyššímu soudu. Není přitom úkolem obhajoby domýšlet, co měl kárný návrhovač na mysli, což ovšem není ani úlohou kárného senátu (srov. věc sp. zn. 13 Kss 1/2014).

[31] V daném kontextu kárně obviněná též odkázala na dikci § 87 zákona o soudech a soudcích. Současně s tím uvedla, že určení formy zavinění je zcela nezbytnou součástí popisu skutku, přičemž je zjevné, že otázka zavinění je otázkou vnitřního přesvědčení o správnosti vlastního právního názoru a otázkou svědomí soudce. V žádném případě nelze nyní projednávanou věc posuzovat tak, že kárně obviněná se nepodrobila pokynům vyššího soudu (tzn., věděla, že dojde k průtahům). Ve všech v kárném návrhu popsáných případech uložil Městský soud v Praze kárně obviněné, aby znovu vyhodnotila důkazy (s výjimkou případu obnovy řízení ve věci sp. zn. 3T 11/2012). Jestliže obviněná provedla hlavní líčení znovu, a znovu tak zhodnotila důkazy, které byly provedeny, způsobem, jenž vyústil ve stejné rozhodnutí, jaké bylo zrušeno, nelze jí vytýkat jakoukoliv neposlušnost (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2420/11).

II. 6. Obecné a shrnující úvahy kárně obviněné

[32] Kárně obviněná následně uvedla, že ve všech posuzovaných případech rozhodovala v kolizi mezi § 264 odst. 1 trestního řádu a povinností soudce, jak je stanovena v § 79 zákona o soudech a soudcích. Soustava soudů dle jejího názoru není v žádném případě monokratickým systémem a podřízenost právnímu názoru není v žádném případě subordinací. Pokyn vyššího soudu tedy není rozkazem a jako takový může a musí být podroben kritickému zkoumání ze strany osoby, jež se mu podrobuje. Při posuzování „neposlušnosti“ kárně obviněné je proto nutné zkoumat, zda jednala zcela svévolně, případně zda omylem pokládala pokyny nadřízeného soudu za nezákonné (v tom případě by její jednání bylo nutno posoudit jako nedbalostní ve smyslu putativní krajní nouze), či zda pokyny vyššího soudu, implicitně podsouvané do rámce úvah o nedostacích v hodnocení důkazů, pokládala za nezákonné právem. V tomto případě by bylo třeba její jednání posoudit analogicky podle ustanovení o krajní nouzi, protože v kolizi norem zvolila normu, prikazující jí jednat podle zákona a podle nejlepšího vědomí a svědomí.

[33] Kárnému návrhu kárně obviněná vytkla též chybnou úvahu o povaze skutku, když kárný návrhovač shledal, že daný skutek je skutkem trvajícím. Trvajícím deliktem je ovšem takový delikt, jímž pachatel svým jednáním způsobí protiprávní stav, přičemž je v jeho moci takový protiprávní stav kdykoli odstranit. U popsáných kárných deliktů tomu bylo jinak. Kárně obviněná totiž nemohla libovolně znovu rozhodnout jinak, poté, co rozhodla odlišně od právního názoru odvolacího soudu. Musela vždy počkat, zda státní zástupce podá opravný

pokračování

prostředek a zda její, podle názoru kárného navrhovatele vadné, rozhodnutí bude zrušeno. Každé její jednotlivé rozhodnutí ve věci tak zakládá samostatný skutek, jemuž samostatně běží prekluzivní doba. Uvedené námitky přitom bezprostředně souvisejí s tím, že se kárný navrhovatel nezamýšlel nad subjektivní stránkou, když implicitně dovozuje, že hned od počátku kárně obviněná zaujala úmysl nepodrobit se úsudku vyšší instance. Explicitně ovšem nenapsal, že jde o pokračující delikt, neboť pro takové tvrzení nemá žádnou oporu v důkazech. Ve skutečnosti však mohla (případný) protiprávní stav kárně obviněná odstranit vždy jen jednou, a to vyhlášením rozhodnutí, které by bylo v souladu s tím, co jí vnucovala vyšší instance. Jinými slovy, každé „neuposlechnutí“ je samostatným skutkem. Jestliže zjevně nejde o trvající delikt a nejde ani o delikt pokračující v každém jednotlivém případě popsaných skutků, má to významný vliv na zánik kárné odpovědnosti. Prekluzivní doba podle § 89 zákona o soudech a soudcích zde totiž nezačíná běžet až dokonáním tzv. posledního útoku, ale běží pro každé neuposlechnutí názoru odvolacího soudu samostatně. Veškerá jednání kárně obviněné, která jsou součástí popisu jednotlivých skutků a byla uskutečněna před 20. 9. 2014, resp. před 21. 9. 2017, kdy byl návrh na zahájení kárného řízení doručen Nejvyššímu správnímu soudu, jsou tedy prekludována a kárný senát k nim nemůže přihlížet. Více než polovina prodlení, které kárný navrhovatel vyčísluje v bodě 18 kárného návrhu, přitom spadá do období před 21. 9. 2014.

[34] Kárně obviněná poté zopakovala, že hlavním důvodem kárného návrhu byl její postup v mediálně velmi sledované kauze sp. zn. 3T 35/2014, kdy byli důstojníci vojenské kontrarozvědky opakovaně zproštěni. Za okolností, kdy v uvedené kauze byly provedeny všechny dostupné důkazy a žádné nové se nenabízely, je nutno k pravomoci vyššího soudu, který vytýkal kárně obviněné jednostranné hodnocení důkazů ve prospěch obviněných, jinými slovy příliš extenzivní výklad zásady „in dubio pro reo“, přistupovat se zvláštní obezřetností. Taková obezřetnost je podle kárně obviněné na místě také proto, že uvedená věc dosud nebyla pravomocně skončena a neprošla aprobačními řízeními a mimořádných opravných prostředků, ani věcným přezkoumáním Ústavním soudem. K tomu kárně obviněná poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 564/17, přičemž doplnila, že se nikdy nevzpírala hmotněprávním příkazům vyššího soudu, jestliže vyplývaly z jejího nesprávného hodnocení hmotněprávních skutečností.

[35] Jako předběžnou otázku přitom bude muset kárný soud hodnotit legitimitu odnětí a přikázání věci z hlediska možnosti zásahu do nezávislosti soudu, a to i ve světle shora uvedeného nálezu Ústavního soudu. Za dané situace je právě vzhledem k politickým konotacím předmětné kauzy odnětí věci kárně obviněné a přikázání jinému soudci opatřením, které může vzbudit pochybnosti o nezávislosti justice. V této souvislosti kárně obviněná upozornila na právní názor Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Coeme proti Belgii a Incal proti Turecku*.

[36] Podle kárně obviněné účelovost kárné žaloby podtrhují i okolnosti, které kárný navrhovatel zamlčel. Ve věci 3T 91/2011 vydal senát kárně obviněné zprošťující rozsudek dne 23. 10. 2014 (předchozí rozsudek nelze brát v úvahu pro prekluzi kárného provinění). Tento rozsudek byl zrušen až dne 15. 4. 2015, takže průtahy zde byly na straně Městského soudu v Praze a vyjdeme-li i z doby, kdy bylo psáno usnesení o vrácení věci, bylo nově rozhodnuto již dne 26. 8. 2015. Opětovně ovšem zproštěním. Poté byla věc přikázána jinému senátu a ten obžalované opět zprostil. Nutno podotknout, že Městský soud v Praze nepolevil a zprošťující rozsudek, byť odůvodněný jinou předsedkyní senátu, opět zrušil. Nyní je tedy postaveno nanejvýš pouze to, že pokyny Městského soudu v Praze ve všech v kárném návrhu popsaných trestních kauzách směřovaly k tomu, aby kárně obviněná rozhodla určitým způsobem. Nic jiného se z pokynů nadřízeného soudu dovodit nedá. Kárný navrhovatel současně zcela ignoruje naprosto zásadní rozhodnutí publikované pod č. 20/1997 Sb. rozh. trest., jakož i nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 49/06.

[37] Samostatnou pozornost si dle kárně obviněné zaslouží nekritický přístup kárného navrhovatele ve věci 3T 11/2012. Kárně obviněná totiž naprosto správně a logicky trvala na svém právním názoru, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. 2 Cm 81/2010, a z něj vyplývající následné plnění nemohou být novou skutečností ve smyslu § 278 odst. 1 trestního řádu. Z gramatického i logického výkladu uvedeného ustanovení je zřejmé, že musí jít o takové skutečnosti a důkazy, které existovaly v době vynesení dnes již pravomocného rozhodnutí, v daném případě v době, kdy byl vydán a nabyl právní moci zprošťující rozsudek. Novou skutečností není odlišný právní názor, přijatý jiným soudem v pozdější době (viz rozhodnutí publikované pod č. 13/2002 Sb. rozh. trest, rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2445/08 a rozhodnutí sp. zn. 3Tz 82/2001). Je tudíž zjevné, že promlčení lhůty pro povolení obnovy trestního řízení podle § 279 písm. b) trestního řádu nemělo na možnost povolit obnovu žádný vliv, když se návrh na povolení obnovy opíral o skutečnost, která nevyšla najevo, jak chybně usoudil odvolací soud, ale o skutečnost, která nastala později, po vyhlášení a právní moci zprošťujícího rozsudku. Pro kárné provinění tak chybí znak následku i znak kárného jednání.

[38] Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem, je zřejmé, že pro skutek týkající se věci sp. zn. 3 T 11/2012, musí být kárně obviněná zproštěna, neboť podmínky pro obnovu řízení zde nebyly dány. Pokud jde o ostatní skutky, je zjevné, že dobu prodlení před 21. 9. 2014 nelze brát v úvahu. Pokud jde o prodlení, která nastala po tomto datu, i zde je třeba jako předběžnou otázku posoudit oprávněnost postupu, jímž kárně obviněná vzdorovala překračování kompetencí odvolacího soudu, který není oprávněn dávat jí závazné pokyny k hodnocení důkazů. Kárně obviněná tak má za to, že v daných případech nešlo o závazný právní názor, ale o implicitní pokyn k odlišnému hodnocení důkazů, který byl navíc v rozporu s logickým, systematickým i gramatickým výkladem § 288 trestního řádu. Jestliže se kárně obviněná takovému pokynu vzepřela, jednala analogicky v krajní nouzi, neboť chránila princip řádného výkonu soudcovské funkce, potažmo Ústavu jako normu vyšší právní síly (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 232/95). Podmínky pro zproštění jsou tedy dány v celém rozsahu kárného návrhu. I kdyby se však s tímto názorem kárný soud neztotožnil, je zřejmé, že jednotlivé doby prodlení, jak jsou popsány v bodě 18 kárného návrhu, se zkracují o měsíce a léta. V důkazně náročných věcech ekonomické povahy přitom nejde o dobu prodlení, která by přesahovala obvyklý průměr takových kauz (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 16 Kss 9/2013 - 91). Kárně obviněná proto uzavřela, že ani jeden z uváděných případů vzhledem ke zkrácení doby prodlení, nezakládá kárné provinění v tom smyslu, že by úmyslně působila průtahy.

[39] V úvahu je třeba vzít také to, že rychlost řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 je limitována i kapacitou soudní budovy.

[40] S ohledem na výše uvedené tak kárně obviněná navrhla, aby kárný soud podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců“), vynesl zprošťující rozhodnutí.

II. 7. Doplnění vyjádření kárně obviněné

[41] Kárně obviněná své vyjádření dále doplnila podáním doručeným Nejvyšším správnímu soudu dne 30. 10. 2017. K širším souvislostem nyní řešené kárné věci uvedla, že tento případ navozuje zásadní otázku, nakolik odnětí kauzy soudci (senátu) a její přikázání jinému soudci (senátu) postupem podle § 262 nebo 149 odst. 5 trestního řádu, anebo podle § 221 odst. 2

pokračování

zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), přesněji zda v důvodech těchto rozhodnutí, lze současně a bez dalšího spatřovat naplnění skutkové podstaty kárného provinění soudce podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Zároveň je třeba dle kárně obviněné zohlednit i ústavní zásadu zákonného soudce a konečně také ústavní hodnotu spravedlivého procesu (zejména právo na projednání věci bez zbytečných průtahů). Občanský soudní řád pak vymezuje důvody odnětí věci zákonému soudci jako nedodržení závazného právního názoru nebo závažné vady řízení. Trestní řád však tyto důvody ani obecně neuvádí, přičemž judikatura je nachází zejména ve vadách řízení nebo v nerespektování závazného právního názoru odvolacího soudu.

[42] Nerespektování právního názoru odvolacího soudu a jeho pokynů k provedení úkonů a doplnění ve smyslu § 264 trestního řádu může být podle kárně obviněné posuzováno poprvé až v řízení a po něm následujícím rozhodnutí poté, co první rozhodnutí soudu I. stupně ve věci bylo odvolacím soudem zrušeno. Kárně obviněná si nicméně podstatných vad řízení ve „druhém“ a případně „třetím“ řízení po zrušení předchozího rozhodnutí před odnětím věci není vědoma. Nemí si vědoma ani toho, že by neprovedla úkony a doplnění, které jí odvolací soud nařídil. Vadu odůvodnění rozhodnutí jako důvod pro uložení kárného opatření soudci je přitom dle názoru kárně obviněné nutné odmítnout.

[43] „*Čertovo kopytko*“ dané věci jako kárné se pak skrývá v tom, jakým způsobem může odvolací soud zasahovat do skutkových zjištění, učiněných nalézacím soudem, zda a v jakém rozsahu je může doplňovat či měnit a jaké má vůči nalézacímu soudu procesní nástroje, jejichž prostřednictvím může prosazovat svůj právní názor na trestní odpovědnost obžalovaných osob, pokud je odlišný od právního názoru nalézacího soudu. K tomu kárně obviněná navíc poukázala na zásadu ústnosti a bezprostřednosti při dokazování, z níž vyplývá, že pokud odvolací soud neprovede některý důkaz, nemůže se odchýlit od hodnocení např. svědecké výpovědi, provedené soudem I. stupně a označit svědka za nevěrohodného.

[44] Jestliže tedy odvolací soud neprosadí svůj právní názor na trestní odpovědnost obžalovaných osob, které sám nemůže uznat vinnými, když je soud I. stupně zprostil viny, prostřednictvím třeba i opakovaného rušení zprošťujících rozsudků, nemá k dispozici jiný procesní nástroj, jak vést soud I. stupně k jinému rozhodnutí o vině, než postup podle § 262 trestního řádu. Uvedený postup tak bývá používán právě k „přesměrování“ dalšího vedení trestního řízení směrem k výsledku, který by více konvenoval představám odvolacího soudu, které on sám nemůže prosadit formou vlastního meritorního rozhodnutí o vině obžalovaných pro limity plynoucí z trestního řádu. Kárně obviněná proto odmítá zjednodušené a pašalizující chápání souvislosti mezi odnětím věci soudci a jeho kárným potrestáním za to, že mu byla věc odňata.

[45] Kárně obviněná následně k otázce odnětí věci soudci (§ 262 trestního řádu) odkázala na judikaturu Ústavního soudu, a to zejména náleze ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 564/17 (týkající se právě věci sp. zn. 3T 35/2014), dále pak na náleze ze dne 24. 1. 2012, sp. zn. II. ÚS 2317/11, náleze ze dne 7. 12. 1995, sp. zn. III. ÚS 90/05, a náleze ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. 3564/12. Zdůraznila též závěry vyslovené v nálezu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 2726/14, v nálezu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 794/16, a v nálezu ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. 3780/13. Z civilněprávní judikatury doplnila náleze Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 2766/14. Uvedenou judikaturu k § 262 trestního řádu, ale i § 221 odst. 2 o. s. ř., poté kárně obviněná shrnula tak, že postup podle těchto ustanovení musí být výjimečný, řádně zdůvodněný, musí následovat až poté, co soud I. stupně obdržel jasné a konkrétní pokyny k dalšímu postupu v řízení nebo poté, co mu byl sdělen jasný právní názor na věc, a on toto nerespektoval. Pokud existuje mezi soudem I. stupně a odvolacím soudem

rozpor při posuzování trestněprávní odpovědnosti obžalovaných osob a jestliže odvolací soud neprosadí svůj právní názor prostřednictvím i opakované kasace zprošťujících rozsudků soudu I. stupně, nezbyvá odvolacímu soudu jiný postup, jak prosadit svůj názor u soudu I. stupně, než použít § 262 trestního řádu, zvláště v případech, kdy soud obžalované opakovaně zprošťuje viny odvolací soud je nemůže uznat vinnými.

[46] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného je přitom taková, že za právní názor, podle kterého soudce vede řízení nebo na základě něj rozhodne, jej nelze kárně stíhat. Kárně obviněná k tomu upozornila na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 13 Kss 11/2010, avšak zde byl soudci odvolacím soudem sdělen jasný hmotněprávní názor, jak má dotčené ustanovení aplikovat, přičemž on neuposlechl. Zásadním je však dle kárně obviněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, sp. zn. 16 Kss 6/2012, ve kterém bylo konstatováno, že nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem pro kárné provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď 1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo 2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci, či 3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací. Dále kárně obviněná zmínila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 11 Kss 9/2009, sp. zn. 11 Kss 18/2011, sp. zn. 16 Kss 2/2013, sp. zn. 16 Kss 5/2012, a sp. zn. 16 Kss 6/2013.

[47] Z poslední doby kárně obviněná poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 11 Kss 1/2015, v němž kárný soud vyslovil, že za určitých okolností nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, byť opřené o určitý právní názor, jako kárné provinění kvalifikováno být může, jelikož není sporu o tom, že se v konkrétním případě může jednat o zaviněné porušení povinností soudce, jímž soudce ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Aby se však jednalo o takové jednání, musely by ke zmíněné nezákonnosti přistoupit okolnosti další. Kárná judikatura dovodila, že půjde typicky o případy, kdy soudce nerespektuje právní názor vyslovený ve zrušujícím rozhodnutí nadřízeného soudu, nerespektuje jednotnou a ustálenou judikaturu soudů k určité otázce, aniž by svůj odlišný právní názor podepřel odpovídající konkurující argumentací, vede řízení zjevně nedbalým či iracionálním způsobem, či poruší zcela jednoznačné znění aplikované právní normy. V uvedeném rozhodnutí též bylo vysloveno, že kárný senát v těchto případech musí postupovat spíše zdrženlivě, neboť je povinen respektovat ústavně garantovanou nezávislost soudního rozhodování.

III. Reakce kárného navrhovatele na vyjádření kárně obviněné

[48] Dne 15. 1. 2018 podal kárný navrhovatel dupliku ke stanovisku kárně obviněné, v níž nejprve uvedl, že na rozdíl od trestných činů trvajících a hromadných, jejichž příslušné znaky musí být uvedeny přímo ve skutkové podstatě, kárné provinění soudce má jen obecnou skutkovou podstatu ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích (tj. zaviněné porušení povinností soudce, nebo alternativně zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu). Pod ní lze subsumovat jednání či opomenutí různého charakteru a ne vždy je možno bezezbytku aplikovat na popis jednání teorii trestního práva. Odmítnutí řídit se právním názorem odvolacího soudu je pak stav mysli, který trvá a je udržován po určitou dobu, kdy také – ve spojení s jinými skutečnostmi – vyvolává konkrétní následky (celkové prodloužení řízení, opakované konání hlavního líčení s dokazováním atd.). Ukončením

pokračování

takového (protiprávního) stavu, které kárně obviněná mohla předpokládat a zřejmě jej také zamýšlela, je konečné „zbavení se“ případu, což mohlo procesně nastat dvěma způsoby: odvolací soud by sám rozhodl ve věci (a zřejmě by tak suploval hlavní líčení), což se s ohledem na jeho předchozí postup muselo jevit jako méně pravděpodobné, nebo by odvolací soud rozhodnutí zrušil a přikázal, aby věc byla projednána v jiném složení senátu, což se také ve všech dokumentovaných případech stalo. Jedině od tohoto momentu je nutno odvíjet běh objektivní prekluzivní lhůty ve smyslu § 89 zákona o soudech a soudcích.

[49] V dané věci přitom nelze dle názoru kárného navrhovatele posuzovat jednotlivé případy porušení povinností kárně obviněné izolovaně, nýbrž teprve ve svém celku dosahují intenzity (závažnosti) kárného provinění. Neshoda s odvolacím senátem vedoucí až k odnětí věci se samozřejmě v soudní praxi občas vyskytne, nastává-li však po určité době obdobná procesní situace v dalších kauzách, nasvědčuje to již opakovanému porušování procesních povinností soudce (předsedy senátu), které je kryto zaviněním (a zřejmě i stejnou pohnutkou).

[50] Kárný navrhovatel dále konstatoval, že ať už bude skutek uvedený v kárném návrhu vnímán jako souběh několika trvajících deliktů nebo jako jeden delikt hromadný, zánik odpovědnosti za kárné provinění nenastal, neboť ani v jednom případě nebylo jednání (opomenutí) dokonáno před více než třemi roky ode dne podání kárného návrhu. Kárný návrh pak nebyl podán opožděně, neboť ucelený obraz o přístupu kárně obviněné k plnění povinností uvedených v § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu kárný navrhovatel získal až ze zprávy předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. Michala Prince sp. zn. Spr 744/2017, která byla ministerstvu doručena dne 4. 7. 2017.

[51] Kárný navrhovatel též upozornil na to, že období uvedená v bodě 18 kárného návrhu, tj. zbytečné prodloužení trestních řízení v důsledku postupu kárně obviněné, nejsou součástí popisu skutku a představují toliko sekundární následek kárného provinění, jehož podstatou není způsobení průtahů, nýbrž nerespektování závazného právního názoru a pokynů nadřízeného soudu v konkrétní věci.

[52] Pokud jde o (ne)uvedení formy zavinění, nejedná se dle kárného navrhovatele o obligatorní náležitost návrhu na zahájení kárného řízení. Postup kárně obviněné byl bezpochyby zaviněný, což lze dovést z popisu skutku. Je třeba vycházet z toho, že kárně obviněná si musela být vědoma procesních následků svého jednání a byla nejméně srozuměna s tím, že nakonec nebude muset ve věci rozhodnout. Jednala tedy úmyslně. Obhajoba prozatím tvrdí, že postup kárně obviněné odpovídal jejímu vnitřnímu přesvědčení (svědomí) a odvolací soud pochybil, což by v případě konstatování viny znamenalo nanejvýš nevědomou nedbalost. Zmíněn byl i dětinský motiv pouhého vzdoru, který také není vyloučen. O jednom z možných motivů se však zmiňuje též Městský soud v Praze v usnesení ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7To 411/2016, a sice pochybnosti o nepodjatosti kárně obviněné, kterou dovozuje z nelogického hodnocení důkazů. V současnosti nejpravděpodobnější vysvětlení jednání kárně obviněné je dle kárného navrhovatele prostá nechť se složitými a obsáhlými případy důsledně zabývat, odstraňovat rozpory mezi důkazy a svědomitě, v souladu se zásadami formální logiky, argumentovat. Tomu nepřimo nasvědčuje vyjádření soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 10. 2017, sp. zn. SRa 29/2017. Jako podpůrný podklad pro úvahu o pravděpodobné motivaci kárně obviněné předložil kárný navrhovatel kárnému soudu zcela bezdůvodný návrh kárně obviněné na odnětí jiné jí přidělené věci podle § 25 trestního řádu (vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3T 65/2016). Jedná se rovněž o masivně medializovaný případ tzv. „poslaneckých trafik“. Současně kárný navrhovatel poukázal na závěry plynoucí z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2016, sp. zn. Nt 44/2016, jímž byl pokus kárně obviněné docílit delegace obdobně citlivé věci odmítnut.

[53] Kárný navrhovatel též uvedl, že z jednotlivých rozhodnutí v daných věcech nevyplývá, že by kárně obviněná odůvodnila v pořadí další rozhodnutí pečlivěji a přesvědčivěji a že by se hodnověrně vypořádala s připomínkami nadřízeného soudu. Je právem (a povinností) kárně obviněné hodnotit důkazy v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu. Právě to však nečinila, dopouštěla se deformace důkazů, některé důkazy opomněla vyhodnotit, dopustila se řady zjednodušení a porušení logiky argumentace, když z provedených důkazů vyvodila závěry, které při žádné možné interpretaci v úvahu nepřicházely. Kárně obviněná nepochybně byla povinna respektovat závazný právní názor nadřízeného soudu, což však opakovaně nečinila a ve výsledku způsobila průtahy v jednotlivých řízeních. K otázce výhrady svědomí pak kárný navrhovatel uvedl, že dobrý soudce může uhájit nároky svého svědomí a zároveň vyhovět požadavkům kladeným právě soudem nadřízeným.

[54] K otázce „nových skutečností“ relevantních pro obnovu řízení ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3T 11/2012 se kárný navrhovatel ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 6To 67/2016. Existenci rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2Cm 81/2010 zde stížnostní soud považoval za skutečnost novou, jejíž význam však musel posoudit soud I. stupně. Podle právního názoru stížnostního soudu důvody pro povolení obnovy řízení byly dány, přičemž rozhodnutí soudu II. stupně bylo pro kárně obviněnou závazné. Kárně obviněná však ani po opětovném zrušení usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 5. 2016 Městským soudem v Praze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 6To 255/2016, nerozhodla. V souvislosti s řešenou otázkou kárný navrhovatel poukázal také na komentář „*Trestní řád II. – 7. vydání*“ (str. 3382), kde je konstatováno že těmito skutečnostmi (tj. „novými skutečnostmi“, které jsou relevantní pro obnovu řízení) mohou být i takové, které vznikly nebo nastaly až po pravomocném rozhodnutí, které je napadáno návrhem na obnovu. Je však třeba zvažovat i povahu nové skutečnosti a její vztah k původně zjištěnému skutkovému stavu.

[55] Kárný navrhovatel tedy setrval na podaném kárném návrhu v celém jeho rozsahu.

IV. Vyjádření soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 1 k osobě kárně obviněné

[56] Nejvyšší správní soud jako soud kárný požádal v dané věci soudcovskou radu Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále jen „soudcovská rada“) o podání stanoviska k osobě kárně obviněné. Soudcovská rada ve svém stanovisku ze dne 13. 10. 2017 uvedla, že kárně obviněná je dlouholetou soudkyní obvodního soudu, kde působí od 5. 11. 1990 (od počátku na trestním úseku). Od 1. 8. 1996 do 2. 8. 2002 působila jako místopředsedkyně soudu pro věci trestní, po své rezignaci na tuto funkci je předsedkyní senátu 3T. Z osobnostního hlediska se jedná o klidnou, tichou a nekonfliktní kolegyni, její chování je vždy slušné. Po pracovní stránce zaznamenali soudci trestního úseku v poslední době zvýšené množství trestních věcí senátu 3T, u nichž bylo rozhodnutím odvolacího soudu spolu se zrušením napadeného rozhodnutí přikázáno projednání věci jiným soudcem (předsedou senátu). Přidělení těchto věcí do jiných senátů pak vede k jejich vyššímu zatížení, a to za situace, kdy z těchto jiných senátů věci takto odebírány nejsou. V dané souvislosti pak soudcovská rada podotkla, že věci takto přikázané k projednání jinému senátu jsou zpravidla obtížné, jde o starší věci a obsáhlé spisy, kterými jsou poté dotčené senáty zatěžovány nad rámec jejich vlastního nápadu. V rámci trestního úseku zdejšího soudu je rovněž komplikací, že kárně obviněná vykazuje nejvyšší počet nařízených (a odročovaných) hlavních líčení, což vede z její strany k vyššímu vytížení jak dostupných jednacích síní, tak i potřebných soudních osob, a to opět na úkor ostatních soudců trestního úseku. Obojí komplikuje organizaci práce na trestním úseku zdejšího soudu.

pokračování

V. Podstatný obsah jednání před kárným senátem

[57] V rámci jednání před kárným senátem kárný navrhovatel především upřesnil ve vztahu ke všem jím zmiňovaným pěti kauzám, v čem konkrétně podle jeho názoru spočívaly rozpory mezi pokyny nadřízených soudů a postupem kárně obviněné jako předsedkyně senátu či jí vedeného senátu.

[58] Kárný navrhovatel i kárně obviněná se detailně vyjádřili k různým aspektům výše uvedených kauz, zejména pak k tomu zda a jak kárně obviněná (její senát) plnila pokyny nadřízených soudů, z jakých důvodů dospěla k závěrům, ke kterým dospěla, a proč volila v řízení ten či onen postup.

[59] Kárný senát rovněž vyslechl nynější místopředsedkyni Obvodního soudu pro Prahu 1 JUDr. D. Š. Uvedla, že kárně obviněná v období let 2010 až 2015 vykonávala rozhodovací činnost v rámci specializovaného senátu hospodářské trestné činnosti, potom změnou rozvrhu práce od roku 2016 už přešla na běžnou trestní agendu. Kárně obviněnou zná od roku 1996, kdy u ní byla jako čekatelka u školitelky. Rozhodovací činnost a pracovní výsledky kárně obviněné hodnotila svědkyně tak, že podle ní v podstatě jde o průměrnou soudkyni, která nijak nevybočuje z mezí procesní disciplíny. Ohledně rozhodovací činnosti svědkyně předeslala, že pokud jde o hospodářskou agendu, je to agenda složitější než běžná trestná činnost, takže tyto věci právě z hlediska té povahy hospodářské trestné činnosti vyžadují někdy i delší dobu projednání než běžná trestná činnost. Takže zpočátku nebyly žádné problémy z hlediska té rozhodovací činnosti, posléze ale u hodně složitých věcí docházelo k opakovaným zrušením ze strany odvolacího soudu a k vrácení a novému projednání soudu prvního stupně. O některých exponovaných věcech s kárně obviněnou hovořila a nechala si vysvětlit, proč kárně obviněná setrvává na své názoru na jejich řešení a proč se odchyluje od názoru odvolacího soudu, přesvědčena o správnosti svého názoru. Svědkyně dále uvedla, že v některých těchto věcech odvolací soud rozhodl o jejich přikázání k projednání jinému senátu, takže potom podle rozvrhu práce ta věc byla přidělena jinému soudci. Z hlediska výkonnosti kárně obviněná nevybočovala nad rámec výkonnosti ve srovnání s ostatními soudci. Její výsledky lze hodnotit jako průměrné.

[60] Ohledně zrušení specializace kárně obviněné na hospodářskou trestnou činnost svědkyně uvedla, že rozhodnutí, že specializace hospodářské trestné činnosti už nebude svěřena jednomu senátu, ale v těchto věcech budou rozhodovat všichni soudci, vyplynulo z toho, že právě v případě senátu 3 T se počet těch věcí, které byly opakovaně rušeny, a některé následně i odňaty, neustále zvyšoval. Podle povědomí svědkyně kárně obviněná specializaci na hospodářskou trestnou činnost získala tak, že o ni po odchodu předchozího soudce, JUDr. K., jako o uvolněnou agendu projevila zájem; získala ji nikoli direktivním příkazem, nýbrž na základě dobrovolné vstřícnosti, že ji bude vykonávat.

[61] Na dotaz, kdy se u uvedené specializace, která existovala mezi léty 2010 a 2015, poprvé začalo objevovat, že těžší kauzy byly rušeny a vráceny prvoinstančnímu soudu, svědkyně uvedla, že kolem roku 2013. Vedení soudu, konkrétně svědkyně sama, o tom s kárně obviněnou opakovaně komunikovala. Upozorňovala ji, že ty problémy existují, kárně obviněná říkala, že to bere na vědomí. Při přípravě rozvrhu práce poté vedení zvažovalo, co s tou specializací udělat. Svědkyně o tom mluvila s kárně obviněnou, ta uvedla, že ji „hospodařina“ baví, že už tomu rozumí, že už to bude všechno v pořádku a ráda by tu agendu i nadále vykonávala. Specializace trvala do konce roku 2015, skončila od 1. 1. 2016. Změna rozvrhu práce od roku 2016 byla podle názoru svědkyně v rozporu s přáním kárně obviněné, jež by podle mínění svědkyně u své specializace ráda setrvala. Specializace samotná byla zrušena a věci začaly být přidělovány všem soudcům trestního úseku, jelikož o ni nikdo neměl zájem. Důvodem bylo,

že hospodářská trestná činnost je složitější než běžná trestná činnost a ostatní soudci se vyjádřili, že pokud dostanou za rok dvě tři hospodářské trestné věci, jsou schopni se jim věnovat adekvátněji, než aby jeden z nich měl stoprocentní specializaci na hospodářskou trestnou činnost. Po zrušení specializace se podle obecného povědomí svědkyně snížil počet věcí hospodářské trestné činnosti vrácených odvolacím soudem k novému projednání, než kolik jich bylo za doby výkonu specializace kárně obviněnou.

VI. Posouzení věci kárným senátem

VI. 1. Obecné úvahy k vázanosti soudce závěry vyšší soudní instance

[62] Kárným navrhovatelem bylo kárně obviněné kladeno za vinu, že – zjednodušeně řečeno – ve své rozhodovací činnosti v pěti případech postupovala v rozporu se závazným právním názorem soudu jí instančně nadřízeného, který byla povinna respektovat a jehož obsah mohla a měla rozpoznat, stejně jako mohla a měla rozpoznat, jak na základě tohoto právního názoru měla dále při svém rozhodování postupovat.

[63] Podle § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *(soudci a předsedci jsou při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.*

[64] Podle 80 odst. 3 písm. b) zákona o soudech a soudcích soudce *dbá o to, aby jeho rozhodnutí bylo srozumitelné a pečlivě odůvodněno.*

[65] Podle zákonů upravujících víceinstanční řízení před soudy platí, že za určitých okolností a v zákonem vymezeném rozsahu je soudce při rozhodování konkrétní věci vázán právním názorem vysloveným v této věci soudem vyšší instance, případně je povinen vykonat, co mu soud vyššího stupně uloží. Pro oblast trestního řízení je toto pravidlo zakotveno v § 149 odst. 6, § 264 odst. 1 a § 265s odst. 1 trestního řádu.

[66] Soudce podřízený ve svém rozhodování vyšší instancí je tedy na jedné straně oprávněn a povinen rozhodovat na základě toho, co sám svými smysly a svým rozumem v souladu se zákonem při řízení zjistí, na straně druhé je však v tomto ohledu omezen v té míře, v jaké mu vyšší instance uložila se na věc dívat či ji hodnotit úhlem pohledu odlišným od toho, k němuž dospěl předtím soudce samotný. Vázanost náhledem vyšší instance nelze brát samu o sobě jako zásah do soudcovské nezávislosti. Soudní systém je instančně uspořádaný právě proto, aby ve vzájemné interakci nižších a vyšších instancí soudů produkoval pokud možno co nejsprávnější výstupy – soudní rozhodnutí, která budou založena na přesvědčivých faktech a opřena o dobře promyšlené právní závěry. Těžištěm činnosti soudu při řešení konkrétního případu bývá pravidelně soud tzv. nalézací, tedy soud první instance, zatímco soudy instancí vyšších plní obvykle roli korektora postupu soudu prvoinstančního, případně sjednocují právní názory na určité právní otázky.

[67] V judikatuře kárných senátů je považováno za nesporné, že za určitých okolností může být nenásledování závazných pokynů soudu vyšší instance kárným proviněním soudce (viz rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13 Kss 11/2010 – 51, ze dne 22. 3. 2013, č. j. 16 Kss 6/2012 – 114, bod 36, ze dne 10. 1. 2014, č. j. 16 Kss 10/2013 – 84, zejména bod 31, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 11 Kss 1/2015 – 85). Shoda však panuje též v tom, že má jít o případy výjimečné, v nichž „neposlušnost“ soudce má povahu očividnou a ničím neospravedlnitelnou.

pokračování

[68] Při bližším zkoumání toho, za jakých okolností může kárná odpovědnost soudce takto připadat v úvahu, se ukazuje následující: V první řadě musí být pokyn instančně nadřízeného soudu takové povahy, aby soudce, kterému je určen, nemohl být v žádném rozumném ohledu na pochybách, že jde o pokyn nějakým způsobem jednat a jak.

[69] I pokud bude podmínka popsaná v předchozí větě splněna, může být výjimečně neuposlechnutí pokynu ospravedlnitelné, a nebude tedy kárným proviněním. Po vydání rozhodnutí soudu vyšší instance se mohou relevantně změnit poměry, takže se jeho pokyn může stát z nějakého důvodu obsoletním. Jiným příkladem může být uložení pokynu natolik zjevně nezákonného, že postupovat podle něho by bylo v očividném rozporu se samou podstatou role soudce v ústavním systému. Dalším příkladem by za okolností, které na tomto místě není důvodu hlouběji rozebírat, mohla být výhrada svědomí. Jiným příkladem, který by za specifických okolností (typicky za podmínek totalitního režimu či ovládnutí justičního systému očividně nelegitimními silami) nejen že nebyl kárným proviněním, nýbrž naopak hrdinstvím, jež by měla historie ocenit, by bylo bránění naplnění zločinného příkazu vyšší instance lstí, „švejkováním“, záměrnými průtahy apod.

[70] Není patrné, že by se v některé z věcí, o nichž kárně obviněná (její senát) rozhodovala, projevila změna poměrů. Mezi stranami není sporu, že u kárně obviněné nejde o výhradu svědomí. O tom, že soudní systém v současné době je svobodný a není ovládnut nelegitimními silami, kárný senát nepochybuje. Uvedenými alternativami není proto třeba se dále zabývat.

[71] U vázanosti pokynem vyšší instance se vede odborná debata o tom, nakolik se vztahuje na právní názor a nakolik na hodnocení otázek skutkových. Tato debata ve skutečnosti řeší problém z větší části umělý. Soudní rozhodování je založeno na představě, přesněji řečeno ideálním typu (ve weberovském pojetí této sociologické kategorie), „objektivní pravdy“. Má se za to, že soud je schopen najít „správnou odpověď“ v řešené kauze nejen po stránce obsahu rozhodného práva (normativní), ale i po stránce skutkové – tedy zjistit, jak se rozhodné skutkové okolnosti opravdu („objektivně“) měly. Připustíme-li, že něco jako „objektivní realita“ existuje, je soud tím orgánem, který by se jí měl umět přiblížit. Jinak řečeno, skutkové úsudky soudu nemají být založeny na subjektivní představě či subjektivním přesvědčení soudce, nýbrž na pokud možno co nejvíce „objektivních“ metodách zjišťování skutečnosti, takových, při jejichž použití prakticky vždy dospějí různé osoby ohledně týchž rozhodných skutkových okolností k týmž skutkovým závěrům. Z toho pak plyne i logický důsledek – dva soudci hodnotící tytéž skutkové otázky, jež mají být pro věc rozhodné, by je při dostatečně podrobné analýze a na základě podrobné vzájemné reflexe svých dílčích úsudků měli hodnotit shodně, tedy dospět k témuž skutkovému závěru. Případně – v hraničních situacích – by měli být schopni vymezit, kde už je (a vzhledem k okolnostem musí, neb „objektivnější“ metody zjištění skutkového stavu již nejsou k dispozici) jejich skutkový úsudek založen na natolik apriorních (vlastně subjektivních, na soudcově individualitě založených) soudech, přesněji nuancích v úsudku, že mohou v téže věci dospět ke skutkovým závěrům navzájem odlišným. Typickým příkladem takovýchto hraničních situací bude hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka za situace, kdy všechny dostupné možnosti jejího ověření byly již vyčerpány, takže zbývá jen vnitřní přesvědčení soudce založené na – nutně individuální, a tedy jedinečné – lidské zkušenosti při hodnocení jiných lidí dané osobní historií, náturou a jinými jen těžko postihnutelnými faktory.

[72] V instančním vztahu může být soudce nižší instance v oblasti hodnocení důkazů vázán, a je povinen jej respektovat, závěrem soudu vyšší instance ohledně postupu při provádění důkazu a metod hodnocení jeho věrohodnosti. Může být tedy vázán přesně v té míře, v jaké je zjišťování

skutkového stavu pomocí daného důkazu „objektivní“ (dva soudci dospějí ve vzájemné reflexi k témuž závěru). Nemůže však být vázán tehdy, jde-li o úsudek takřkajíc za hranici „objektivna“, tedy založený na apriorním soudu, vnitřním přesvědčení, pocitu. V praxi proto může být vyšší instancí zavázán revidovat svůj názor na hodnocení důkazů tehdy, pokud mu vyšší instance vytkne například chybu v logickém úsudku nebo jiné podobné myšlenkové operaci či opomenutí zohlednit okolnosti, které věrohodnost důkazu „objektivně“ zpochybňují a které jsou patrné z dostupných procesně použitelných informací (typicky z jiných provedených důkazů) a stojí v podstatné míře na něčem jiném než na apriorním soudu, vnitřním přesvědčení či pocitu soudce. Výše uvedený náhled plně odpovídá i tomu, co vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 564/17, zejm. bodu 48: *„Odvolací soud může zavázat soud prvního stupně, aby se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, odstranil nejasnosti nebo neúplnosti svých skutkových zjištění, případně aby některé důkazy zopakoval nebo provedl další důkazy, dostojí-li však rozhodnutí soudu prvního stupně těmto požadavkům, nemůže ho odvolací soud zrušit pouze z důvodu, aby prosadil své hodnocení takto provedených důkazů a z něho plynoucí závěry ohledně skutkových zjištění. Pokud má odvolací soud jiný pohled na skutková zjištění než soud prvního stupně, není totiž oprávněn sám vytvářet závěry o skutkovém stavu věci a nabrazovat tak hlavní líčení.“*

[73] Z výše uvedeného výkladu je zřejmé, že hranice mezi oprávněným požadavkem, aby soudce respektoval názor vyšší instance na to, jakou metodou a jakými myšlenkovými postupy má být zjišťován skutkový stav, a nepřijatelným vnucováním apriorního soudu, vnitřního přesvědčení či pocitu soudci nižší instance soudem vyšší instance může být velmi tenká. Nelze připustit, aby se soudce nižší instance stal jakýmsi robotem dálkově řízeným vyšší instancí. Na druhé straně však soudce nižší instance musí akceptovat, samozřejmě vyjma výjimek v extrémních situacích, jež byly stručně zmíněny výše, že je to soud vyšší instance, který je v rovině právního názoru i v rovině volby metod a myšlenkových operací při zjišťování skutkového stavu nositelem finální institucionální pravdy.

[74] Dopad výše uvedených úvah do praxe kárných řízení je takový, že kárný postih za nerespektování pokynů vyšší soudní instance připadá v úvahu toliko v mimořádných situacích, jako poslední prostředek poté, co mírnější prostředky opakovaně selhávaly. Náprava nesprávností soudu nižší instance má být v první řadě provedena na základě opravných (či jiných podobných) prostředků, tedy v rámci instančních vztahů. Nestačí-li to, je na místě v odůvodněných případech odejmout věc příslušnému soudci či soudnímu senátu; procesní řády pro řízení před soudy s takovou eventualitou počítají (v trestním řízení viz § 149 odst. 5, § 262 trestního řádu). Teprve selžou-li tyto prostředky v případě konkrétního soudce nikoli ojedinele, nýbrž opakovaně, a celkové hodnocení jeho činnosti ukazuje, že daný soudce dlouhodobě není schopen rozhodovat tak, aby v prostřednictvím jeho osoby justiční systém poskytoval konzistentní výstupy, je na místě zvážit kárný postih.

[75] Výše uvedené úvahy se promítají i do pojetí skutku v těchto případech. Kárný senát již zaujal v bodě 29 svého usnesení ze dne 1. 11. 2017, č. j. 16 Kss 5/2017 – 139, jímž věc postoupil rozšířenému senátu, svůj názor na povahu skutku u tzv. průtahů: *„Skutkem v právním smyslu je nedostatečně rychlá (případně obecně v nedostatečném množství konaná či nedostatečně efektivní) práce soudce jako celek v určitém období vymezeném počátkem a koncem (tj. zpravidla daty, jako je tomu při popisu skutku kárným navrhovatelem i v nyní projednávané věci). To znamená, že součástí skutku, a především projevem jednání soudce navenek ve vnějším světě, jsou průtahy v jednotlivých konkrétních věcech (případech, eventuelně úkonech aj.), o nichž je obvykle veden samostatný soudní spis nebo jež jsou v méně častých případech součástí širšího soudního spisu. Průtahy spočívají obvykle v tom, že soudcem (nebo jinými osobami na jeho pokyn) nejsou činěny úkony směřující k vyřízení věci. Průtahy však mohou spočívat i v tom, že jakési úkony činěny sice jsou, jsou však formální (takřkajíc „úkony pro úkony“, aby byla ve spise formálně vykázána činnost), případně jde o úkony chaotické, nesměřující ve skutečnosti rozumně k vyřízení věci. V tomto pojetí je skutkem veškeré*

pokračování

jednání soudce v určitém období, jež se týká jeho rozhodovací činnosti a má výše popsaný charakter. Znamená to mimo jiné, že průtahy v jednotlivých věcech jsou projevem jednání soudce ve vnějším světě především v tom, že počet těchto průtahů vzhledem k celkovému počtu vyřizovaných věcí a také délka průtahů v jednotlivých věcech jsou znakem závažnosti případného disciplinárního deliktu (půjde-li o jednání soudcem zaviněné). Samotné průtahy v konkrétní věci pak naopak není možno považovat za důležitou složku jakéhosi „složeného“ skutku spočívajícího v sumě konkrétních věcí, v nichž jsou zjištěny průtahy, při zohlednění délky těchto průtahů. Již vůbec pak skutkem není průtah v jednotlivé věci (pak by nutně platilo, že kolik věcí s průtahy, tolik skutků).“

[76] Obdobný základní náhled je třeba, i jde-li o jiný typ neodborné rozhodovací činnosti soudce. Skutkem, který může být zkoumán jako eventuální kárné provinění, tedy může být neodborné rozhodování soudce po určitou dobu, které se ve vnějším světě objektivně projevuje tím, že jsou opakovaně rušena jím (jeho senátem) vydávaná rozhodnutí a nezřídká mu (jeho senátu) věci odnímány a přikazovány jiným soudcům (senátům). Konkrétní vyřizované věci a s nimi spojené události a jejich parametry (frekvence rušení či odnímání, povaha údajně nerespektovaných pokynů vyšší instance aj.) jsou znakem závažnosti případného disciplinárního deliktu.

VI. 2. Včasnost kárného návrhu

[77] Ve světle výše uvedených úvah je očividné, že kárný návrh byl podán včas, za zachování jak objektivní, tak subjektivní lhůty k jeho podání.

[78] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kde se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech, týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích).

[79] Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 21. 9. 2017.

[80] Jednání kárně obviněné mělo spočívat v rozhodovací činnosti v celkem pěti věcech napadlých v letech 2010, 2011, 2012 a 2014. Kárně obviněná (jí vedený senát) v těchto věcech vydávala rozhodnutí, jež jí následně byla rušena nadřízenou instancí pro hrubé vady a příslušné věci jí (jejímu senátu) odňaty a přikázány jinému soudci (senátu), v průběhu roku 2016 a v první polovině roku 2017 (poslední rozhodnutí vydal jí vedený senát dne 4. 4. 2017). Objektivní tříletá lhůta je tedy zjevně, s velkou rezervou, zachována.

[81] Co se týče lhůty subjektivní, i ta je zachována. Odvisí od momentu, kdy se do sféry prvního z potenciálních kárných navrhovatelů, kteří u kárně obviněné připadají v úvahu, dostaly takové informace o rozhodných skutkových okolnostech, které vytvářely důvodné podezření, že jednání kárně obviněné má povahu kárného provinění. V případě jednání takové povahy, jež je kladeno za vinu kárně obviněné, bude dostatečně konkrétním souborem informací zpravidla až systematictější přehled o rozhodovací činnosti daného soudce, který si typicky na základě nějaké prvotní informace signalizující možný problém opatří orgán státní správy soudů. Nebude jím většinou (jakkoli to v jednotlivých případech nelze vyloučit) informace o jednom konkrétním případě, v němž měl potenciální kárně obviněný pochybit.

[82] Takto se věci odehrály i u kárně obviněné. Nejsou důvody nevěřit tvrzení kárného navrhovatele, že prvotním podnětem k výkonu jeho dohledové činnosti vůči kárně obviněné byly

informace z médií, konkrétně ze serveru Česká justice, ze dne 13. 6. 2017 o věci manažerů společnosti ČEPRO (sp. zn. 3T 41/2010). Na základě něho si kárný navrhovatel vyžádal zprávu předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 k rozhodovací činnosti kárně obviněné. Kárný navrhovatel zprávu obdržel podle svého tvrzení, kterému opět není důvodu nedůvěřovat, dne 4. 7. 2017. Je tedy zjevné, že zpráva, kterou vyhotovil jiný potenciální kárný navrhovatel, předseda Obvodního soudu pro Prahu 1, musela vzniknout někdy mezi 13. 6. 2017 a 4. 7. 2017. Vznikla-li péčí předsedy, jistě se též dostala do jeho sféry, než byla odeslána kárnému navrhovateli. I kdyby vznikla již v první den takto vymezeného intervalu a ten samý den se dostala do sféry předsedy (to se ze zjevných ryze technických důvodů jistě nestalo, zpráva nutně musela vzniknout o něco později), byla šestiměsíční subjektivní lhůta s rezervou zachována.

VI. 3. Povaha jednání kárně obviněné

[83] Z podkladů o jednotlivých věcech, v nichž byla kárně obviněné (jí vedenému senátu) opakovaně rušena jí (jejím senátem) vydávaná rozhodnutí, je patrné, že kárně obviněná měla dlouhodobě obtíže postupovat v nich tak, abych dospěla v reálném čase k přesvědčivému rozhodnutí.

[84] Je nutno předeslat, že typově se ve všech pěti případech jedná o obtížné věci hospodářské trestné činnosti a trestné činnosti v souvislosti s výkonem pravomocí úředních osob. Ti, kdo se údajně trestné činnosti měli dopouštět, byli lidmi disponujícími vysokou inteligencí, pohybuujícími se v prostředí veřejné správy či státem ovládaných obchodních korporací a zvyklými rutinně vykonávat složité manažerské činnosti obchodní či administrativní povahy. Trestné činy, z nichž byli obviněni, byla sofistikaovaná kriminalita „bílých límečků“, které se, pokud vskutku byla páčána, dopouštěli lidé způsobem snažícím se nedovolenost takové činnosti zastrít a navenek ji prezentovat jako běžný výkon jejich profesí. Bezpochyby se ale mohlo také jednat o činnost možná objektivně nežádoucí a působící někomu újmu, ale nikoli trestnou. Právně tento typ jednání, pohybuující se na nejasné hranici mezi dovoleným a zakázaným, a přitom potenciálně působící velké majetkové újmy či vážné poruchy při plnění funkcí státu, patří k těm nejobtížnějším, s nimiž se může trestní soudce v rozhodovací praxi setkat. K tomu se přidává, že obvykle mají v těchto věcech obvinění kvalitní obhajobu advokátem, jenž se na věci uvedeného typu specializuje a jenž je maximálně motivován k tomu, aby při obhajobě uspěl. Aby takové kauzy dokázal přesvědčivě posoudit a rozhodnout, potřebuje dotyčný soudce mít schopnost velmi komplexního myšlení, a to v různých variantách, představivost, hluboké analytické schopnosti, umět porozumět tomu, co je v daných kauzách relevantní a co nikoli, a pochopit souvislost trestněprávních aspektů jednání, jež je předmětem řízení, s jinými právními odvětvími (zde občanským a obchodním právem, ale též právem bezpečnostních sborů a právem pracovním, případně ústavním). Navíc musí být schopen z pozice soudce, který většinou žije usedlým, spíše úřednickým stylem života, pochopit sféry, v nichž panují poněkud odlišná pravidla a kde významnou roli hrají například podnikatelské či politické riziko či jiné typy myšlení a jednání pracující s nejistotou, pravděpodobností, odhadem budoucí situace apod.

[85] Je proto zcela pochopitelné, že v agendě tohoto typu bude průměrně odborně zdatný soudce dělat obvykle větší množství chyb, než by dělal v „běžné“, jednodušší kriminalitě páchané „obyčejnými“ pachateli trestné činnosti (např. bytové krádeže, kapesní krádeže, standardní násilná trestná činnost). Naopak, k tomu, aby byla uvedená agenda rozhodována s malým či únosným množstvím chyb, bude obvykle potřeba odborně výrazně nadprůměrně zdatného soudce.

[86] To, jakou agendu rozhoduje, si soudce zásadně nevybírání, a ani nemá právo vybrat. Je mu určena rozvrhem práce z agend, jež je na daném soudu potřeba rozhodovat. Teoreticky vzato musí být připraven rozhodnout i věc nejvyšší představitelné obtížnosti. V praxi nicméně

pokračování

u soudů působí soudci nadprůměrní, průměrní i podprůměrní. Pokud splňují zákonem stanovený profesní standard, i podprůměrní soudci mají právo na řádný výkon své funkce. Každý nemůže být nejlepší. Je první řadě na vedení příslušného soudu, aby s ohledem na povahu a strukturu soudem rozhodovaných agend a na odborný a osobnostní profil jeho soudců rozvrhem práce rozdělilo soudní agendy tak, aby o nich rozhodovali soudci se schopnostmi, náturou a odborným zaměřením, které nejlépe povedou k tomu, aby ta která agenda byla rozhodována pokud možno co nejkvalitněji a s přiměřenou rychlostí. Typově obtížnější agendy tedy pokud možno mají rozhodovat soudci, kteří jsou nadprůměrní. Argument, že takto jsou nadprůměrní soudci znevýhodněni, je lichý – schopnější mají nést s ohledem na svou vyšší kapacitu vyšší břímě a to pak má být zohledněno zejména při úvahách o kariéřním postupu soudce.

[87] Z výpovědi místopředsedkyně soudu plyne, že u kárně obviněné výše uvedený mechanismus zjevně nefungoval, jak měl. Jistě ani kárně obviněné, ani vedení soudu nelze vyčítat, že na základě svého vlastního rozhodnutí kárně obviněná převzala v roce 2010 agendu hospodářské kriminality. Co však už lze jak jí, tak vedení soudu vytknout, je, že po dvou až třech letech, když vyšly najevo první problémy kárně obviněné v této agendě, nebyl proveden rychlý zásah do rozvrhu práce. Kárně obviněná neměla dostatečnou sebereflexi v tom, že si nedokázala uvědomit, že její schopnosti nedostačují k tomu, aby obtížnou agendu zvládala v patřičné kvalitě. Vedení soudu se pak, pravděpodobně proto, že o tuto agendu ostatní soudci nestáli a že se zdráhalo jít s nimi do sporu, lehkovážně spolehlo, že se kárně obviněná přece jen zlepší. Tento předpoklad se nepotvrdil, takže po pěti letech vedení soudu provedlo přesně to opatření, které mělo provést již při prvotním zjištění problémů, a sice rozdělilo agendu hospodářské kriminality mezi všechny soudce, čímž byly v podstatné míře odstraněny či přinejmenším výrazně zmírněny problémy se jí týkající.

[88] Ze skutkových zjištění kárného senátu vyplývá, že při rozhodování oněch pěti trestních věcí, kvůli nimž podal kárný návrhovatel svůj návrh, kárně obviněná nepostupovala s tak vysokou odborností, jakou dané typově velmi obtížné věci vyžadovaly. Nebyla schopna si ujasnit, co je v těchto věcech jádrem problému, jaké právní a skutkové otázky jsou rozhodné a jak spolu v daných věcech souvisejí normy trestního práva a jiných právních odvětví. Nedokázala si stanovit a postupně naplňovat jakýsi plán řešení těchto komplexních věcí, naopak, postupovala chaoticky, nesystematicky, bez dostatečného přehledu o jejich podstatě. V důsledku toho byla její rozhodnutí (rozhodnutí jejího senátu) nadřízenými soudy opakovaně rušena a vracena k dalšímu řízení, aniž by však byla tímto zásahem zjednána náprava a kárně obviněná (či její senát) nasměrování ke správnému uchopení věci.

[89] Ve čtyřech z pěti zkoumaných věcí a v podstatné míře ani v páté z nich však nedostatky v jejím postupu ještě nebyly tak vysoké intenzity, aby v natolik citlivé otázce, jakou je kárný postih soudce týkající se jádra jeho rozhodovací činnosti, dosáhly úrovně kárného provinění. Jakkoli to jistě pro obviněné nebylo příjemné kvůli protahování rozhodnutí v daných věcech, nakonec byla v dostatečné míře zjednána náprava jejich odnětím a příkázáním jinému senátu. Pokyny soudů vyšších instancí ve věcech sp. zn. 3T 35/2012, sp. zn. 3T 41/2010, sp. zn. 3T 11/2012 a sp. zn. 3T 91/2011 a zčásti i ve věci sp. zn. 3 T 35/2014 neměly tu míru jednoznačnosti, bezpodmínečnosti a bezvariantnosti, jakou stálá judikatura kárných senátů požaduje, aby je kárně obviněná musela jen a pouze jedním jediným možným způsobem „vykonat“ a aby cokoli jiného znamenalo zřetelné a jednoznačné porušení příkazu vyšší instance.

[90] Jinak tomu však bylo zčásti ve věci sp. zn. 3 T 35/2014, a sice ohledně hodnocení dvou pro věc klíčových důkazů. Prvním byla svědecká výpověď P. N., druhým pak telekomunikace mezi P. N. a J. N. (nyní N.).

[91] Kárně obviněná v rozsudku ze dne 29. 5. 2015 plně uvěřila svědecké výpovědi P. N. V podstatě na ní vybuodovala závěr, že lidé z Vojenského zpravodajství legálně prověřovali bezpečnostní riziko na příkaz P. N. jako tehdejšího předsedy vlády. Odmítla proto tezi obžaloby, že lidé z Vojenského zpravodajství ve skutečnosti jednali na základě neformálního nezákonného pokynu J. N. motivované snahou zjistit kompromitující informace na tehdejší manželku P. N. jako její „sokyni“ v intimním vztahu k P. N.

[92] Městský soud v Praze v usnesení ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 61To 403/2015, jímž byl rozsudek kárně obviněné z 29. 5. 2015 zrušen a věc jí vrácena k dalšímu řízení, kromě řady jiných výtek uvedl (str. 49 a násl.), že hodnocení výpovědi P. N. kárně obviněnou je v rozporu s požadavky trestního řádu, neboť je neúplné. Kárně obviněná ignorovala při hodnocení věrohodnosti svědka P. N. jeho vztah k J. N. plynoucí zejména z telekomunikace mezi nimi oběma, který dával důvod k domněnce, že by svědek mohl mít zájem nepravdivou výpovědí J. N. pomoci. Odvolací soud pak (na str. 50) podobně vyložil, jakým způsobem má být věrohodnost výpovědi P. N. zkoumána (porovnáním s výše uvedenou telekomunikací a s výpověďmi obžalovaných v přípravném řízení a vyhodnocením veřejného prohlášení P. N. bezprostředně po odhalení údajné trestné činnosti). Dále odvolací soud uložil kárně obviněné zabývat se ohledně záznamů o sledování prováděných Vojenským zpravodajstvím otázkou, proč obžalovanými tvrzená obrana manželky P. N. proti údajnému sledování byla ukončována vždy současně s jeho příjezdem domů.

[93] Kárně obviněná v rozsudku ze 17. 6. 2016 setrvala na svém závěru, že výpověď svědka P. N. je věrohodná a že tento svědek neměl důvod lhát. Neprovedla však porovnání svědkovy výpovědi s telekomunikací mezi ním a J. N. ani konfrontaci výpovědi P. N. s výpověďmi obviněných z přípravného řízení. Jednostranně se přimkla k tomu, co vypověděl P. N., a za skutečnost vzala to, jak před soudem popisoval svůj vztah a svou roli v záležitosti nasazení Vojenského zpravodajství na svou manželku on. Ačkoli k tomu byla celá řada velmi dobrých skutkových důvodů (zejména obsah telekomunikace mezi J. N. a P. N., ale i prvotní prohlášení P. N. pro veřejnosti bezprostředně poté, co údajné trestné jednání Jany nařové vyšlo veřejně najevo), kárně obviněná v podstatě setrvala ignorovala eventualitu předestřenou obžalobou, že to byla J. N., kdo měl silnou motivaci najít kompromitující informace na tehdejší manželku P. N., neboť N. odchod od manželky v rozhodné době ještě nebyl jistý, neustále se oddaloval a J. N. k němu P. N. opakovaně intenzívně vyzývala.

[94] V podstatě tyto výtky (vedle řady jiných) následně obsahovalo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 7 To 411/2016, jímž byl rozsudek kárně obviněné ze dne 17. 6. 2016 zrušen a věc jí odňata (viz zejm. rozbor telekomunikace mezi J. N. a P. N. na str. 35 usnesení).

[95] Kárně obviněné nemůže být při hodnocení důkazů vyčítáno, že určitému svědkovi uvěří nebo naopak neuvěří. Může a má jí však být vyčteno, že při hodnocení věrohodnosti svědka opakovaně nebere dostatečně v úvahu informace, které očividně, tj. silně a jednoznačně, ukazují na jinou skutkovou verzi, než jakou ve své výpovědi předestírá svědek. Přesně toho se však kárně obviněná dopustila. Pokud by uvedené informace bývala vzala v úvahu, musela by dospět k závěru, že telekomunikace mezi P. N. a J. N., která byla skrytě monitorována policií (ale i další takto monitorovaná komunikace J. N. v rozhodné době), je v diametrálním obsahovém rozporu s tím, co před soudem vypověděl P. N. Obojí pravda být nemohla. Kárně obviněná, třebaže toto bylo očividné a každého inteligentního člověka, který by se nacházel v její pozici, by to muselo napadnout, nebrala za relevantní eventualitu, že telekomunikace, která takto probíhala po delší dobu a takřikajíc se přirozeně rozvíjela v souvislosti s tím, jak se rozhodné věci (sledování tehdejší manželky P. N.) děly, může mít podstatně větší vypovídací hodnotu než výpověď P. N. učiněná

pokračování

ex post v situaci, kdy mohl mít velmi intenzivní zájem na tom, aby J. N. před důsledky trestního stíhání ochránil. K tomu, aby takto uvažovala, však byla jednoznačně směřována odvolacím soudem v jím vyjádřeném závazném právním názoru. Ani při jednání kárného senátu nedokázala kárně obviněná své setrvalé jednostranné hodnocení výpovědi P. N. obhájit dostatečně přesvědčivými argumenty, v podstatě jen uvedla, že mu uvěřila.

[96] Pokud by kárně obviněná racionálně odůvodnila, proč i přes *prima facie* jednoznačný obsah telekomunikace mezi J. N. a P. N. (J. N. mu opakovaně emotivně vytýkala, že již nechce žít sama, bez něho, a že on neustále odkládá svůj odchod od manželky) nepřikládala motivu J. N. zkompromitovat N. manželku informacemi zjištěnými při jejím sledování Vojenským zpravodajstvím žádnou váhu, nedosáhlo by pravděpodobně její pochybení intenzity kárného provinění. Vzhledem k tomu, že kárně obviněná nebyla schopna pro své hodnocení důkazů předestřít žádný rozumný argument, dospěl kárný senát k závěru, že hodnotila uvedené důkazy, a sice výpověď svědka P. N. a obsah zaznamenané telefonní komunikace mezi ním a J. N., způsobem jsoucím v extrémním rozporu s rozumným myšlením.

[97] Na základě výše uvedených úvah dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněná se dopustila po objektivní stránce jednání popsaneho ve skutkové větě výroku I.

[98] Jednala přitom zaviněně ve formě nevědomé nedbalosti. Městský soud v Praze kárně obviněné usnesením ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 61 To 403/2015, dal dostatečně jasné a jednoznačné závazné pokyny, jak při hodnocení důkazu postupovat, jaké dílčí skutečnosti zvážit a jakým způsobem o věci přemýšlet. Kárně obviněná tedy s ohledem na svoji profesionální erudici mohla a měla z pokynu odvolacího soudu rozpoznat, jak má postupovat. O tom, že tak nepostupovala, svědčí hodnocení jejího postupu odvolacím soudem v usnesení ze dne 23. 12. 2016, sp. zn. 61 To 403/2015, které konkrétně (zejména, jak již zmíněno, na str. 35) rozebírá, v čem kárně obviněná pochybila, a především setrvává na právním názoru vysloveném v usnesení odvolacího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. 61 To 403/2015. Na hodnoceních provedených uvedenými usneseními neshledává kárný senát žádné logické vady nebo jiné vady úsudku, a proto si je pro účely kárného řízení osvojil.

[99] Kárně obviněná tedy zaviněně (z nedbalosti) porušila povinnost soudkyně rozhodovat na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem (§ 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích Sb.) a dbát o to, aby její rozhodnutí bylo srozumitelné a pečlivě odůvodněno [§ 80 odst. 3 písm. b) téhož zákona], a tím ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

[100] Na druhé straně však pochybení v dalších čtyřech věcech, jakož i ostatní pochybení ve věci sp. zn. 3 T 35/2014 nedosáhla intenzity kárného provinění. Není úkolem kárného senátu podrobně rozebírat jednotlivá dílčí pochybení kárně obviněné při rozhodování v uvedených věcech. Samotná jistá míra chybovosti v postupu soudu je zcela přirozený jev vlastní každé lidské aktivitě. K tomu, aby byla patřičně zjednána náprava, a to i v drtivé většině případů vyšší než běžné chybovosti, však, jak již uvedeno výše, neslouží kárné řízení, nýbrž mírnější prostředky nápravy, a sice právní nástroje v rámci instančních vztahů.

VI. 3. Kárné opatření

[101] Podle § 88 odst. 1 (z) *a kárné provinění podle § 87 odst. 1 lze uložit soudci podle závažnosti kárného provinění některé z těchto kárných opatření: a) důtku, b) snížení platu až o 30 % na dobu nejvíce 1 roku a při opětovném kárném provinění, jebož se soudce dopustil v době před zablazením kárného opatření, na dobu nejvíce 2 let, c) odvolání z funkce předsedy senátu, d) odvolání z funkce soudce.*

[102] Při ukládání kárného opatření za kárné provinění související s jádrem rozhodovací činnosti soudce je třeba obzvláštní obezřetnosti. Odvolání z funkce soudce lze jako kárného opatření užít pouze v případech, kdy kárně obviněný nerespektuje závazný pokyn vyšší soudní instance opakovaně a závažným způsobem. Po provedeném jednání kárného senátu bylo zjevné, oproti prvotnímu dojmu z kárného návrhu, že uvažovat o odvolání kárně obviněné z funkce soudkyně není na místě. Kárně obviněná se jednání, jež dosáhlo intenzity kárného provinění, dopustila pouze v jednom případě, ovšem vcelku závažném. Ostatně i obhajoba kárně obviněné při jednání kárného senátu ukázala, že jde o soudkyni, která je schopna sice s obtížemi a chybami, avšak ještě způsobem odpovídajícím zákonem stanovenému profesnímu standardu, rozhodovat ve věcech jí svěřených.

[103] Proto kárný senát zvažoval uložení kárného opatření v podobě snížení z platu. Právě to shledal nejvhodnějším ve věci kárně obviněné. Jak již bylo řečeno, kárně obviněná se jednání s intenzitou kárného provinění dopustila pouze v jednom případě, avšak vcelku závažného charakteru. Následek tohoto jednání v podobě průtahů při rozhodování středně významné trestní věci týkající se výkonu pravomoci úředních osob, a tedy veřejné moci, nelze rozhodně podcenit, jakkoli jsou všichni obvinění stíháni na svobodu. Průtahy, zvláště pak ty, které jsou způsobeny nedbalým jednáním, jemuž bylo možno předejít, snižují důvěryhodnost justice v očích veřejnosti a podrobují obviněné delšímu než nezbytně nutnému „martyriu“ spočívajícímu v nutnosti chodit na jednání soudu, zabývat se svou věcí a vyčkávat jejího definitivního vyřešení.

[104] To, že se kárně obviněná kárného provinění dopustila v souvislosti s věcí mediálně intenzivně sledovanou, týkající se bývalého předsedy vlády a jeho životní partnerky, jakož i špičkových funkcionářů Vojenského zpravodajství, závažnost jejího jednání ani nezvyšuje, ani nesnižuje. Soudce má postupovat s patřičnou profesionalitou ve všech jím projednávaných věcech. Věcem mediálně sledovaným nemá, co se jejich podstaty týče, věnovat větší pozornost než kauzám jiným; jedinou zvláštností takových věcí, která se může (a spíše i má) projevit v jeho postupu, je vhodné informování veřejnosti.

[105] Kárný senát dále nemohl při ukládání kárného opatření odhlédnout od významných rysů osobnosti kárně obviněné, které v řízení vyšly najevo. Ve větší míře sice jednání kárně obviněné nebylo shledáno kárným proviněním, pouze v menší míře ano. Rozhodovací činnost kárně obviněné však ani v těch věcech, u nichž kárné obvinění nebylo shledáno, rozhodně nelze hodnotit jako bezvadnou. Naopak, jak již bylo detailněji rozebráno výše, její postup postrádal dostatečnou odbornost a byl nesoustředěný až chaotický. V podstatné míře to jistě bylo výrazně nadprůměrnou obtížností daných věcí v poměrech trestního úseku okresního soudu vyznačujícího se vzhledem ke svému obvodu v centru Prahy nadprůměrným počtem takto nestandardních věcí. V dané věci však chyběla i potřebná sebereflexe samotné kárně obviněné. Jak již též bylo výše podrobně uvedeno, kárně obviněná měla a mohla, a to podstatně dříve než nyní, v souvislosti s jednáním kárného senátu, rozpoznat, že věci hospodářské kriminality jí takřkajíc „nejdou“, že se jí nedaří je rozhodovat dostatečně kvalitně, a měla se pokusit v dohodě s vedením soudu své angažmá v těchto věcech minimalizovat. Na druhé straně nelze odhlédnout ani od podstatné míry viny vedení soudu na tom, že u chyb, které se několik let projevovaly v rozhodovací činnosti kárně obviněné, nebyla zjednána náprava podstatně dříve, než jak se nakonec stalo.

[106] Kárný senát se s ohledem na výše uvedené rozhodl uložit jí snížení platu v polovině zákonné sazby 30%, tedy ve výši 15%, a to na celou zákonem stanovenou nejvyšší přípustnou dobu, tedy na 1 rok (nejde o případ ukládání snížení platu za kárné provinění, *jebož se soudce dopustil v době před zablážením kárného opatření*).

pokračování

VII. Závěr

[107] Lze jen doufat, že kárně obviněná, která je – takto vyznívá jak její profesní hodnocení ze strany kolegů a vedení jejího soudu, tak vystupování před kárným senátem – soudkyní pracovitou, jež svoji funkci bere s patřičnou vážností a odpovědností, nahlédne své odborné nedostatky, uvědomí si svá omezení a ve spolupráci s vedením soudu nalezne takové uplatnění, které jí ve zbytku její profesní dráhy umožní využít silných stránek a minimalizovat negativa spojená s jejími slabšími stránkami.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu